

GVS 418

**MAJ 2014 - LETO XCV
ŠTEVILKA 418**

GLASILO

**VRHOVNEGA SVETA
SALEZIJANSKE DRUŽBE
SV. JANEZA BOSKA**

URADNI ORGAN ANIMACIJE IN OBVEŠČANJA ZA SALEZIJANSKO DRUŽBO

PRIČEVALCI EVANGELJSKE KORENITOSTI: DELO IN ZMERNOST

**DOKUMENTI 27. VRHOVNEGA ZBORA
DRUŽBE SVETEGA FRANČIŠKA SALEŠKEGA**

Rim, od 22. februarja do 12. aprila 2014

VRHOVNO VODSTVO DDN BOSKOVIH USTANOV - RIM
SALEZIJANSKA INŠPEKTORIJA SV. CIRILA IN METODA - LJUBLJANA

Naslov izvirnika: »Testimoni della radicalità evangelica«, Lavoro e temperanza
Documenti del Capitolo Generale XXVII della Società di San Francesco di Sales
Roma, 22 febbraio - 12 aprile 2014

v: Atti del Consiglio generale della Società salesiana di San Giovanni Bosco
letto XCV, maj 2014, št. 418

Atti del Consiglio Generale je uradni organ animacije in obveščanja za salezijansko družbo

Prevod: dr. Alojzij Slavko Snoj

Uredil: Marjan Lamovšek

Računalniški prelom besedila: Marjan Lamovšek

Izdal in založil: Salezijanski inšpektorat, Ljubljana

Razmnoženo za člane Salezijanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda – Ljubljana
Ljubljana, januar 2015

PREDSTAVITEV

Dragi sobratje!

Dvanajstega aprila smo sklenili 27. VZ, kakor se je zgodilo že s prejšnjim vrhovnim zborom. Ta datum nam je posebno drag, ker nas spominja na začetek don Boskove ustanove v turinškem Valdoccu. Bilo je namreč na veliko noč 12. aprila 1846, ko se je don Bosko lahko ustalil na docela svojem kraju, da bi lahko zbiral mlade. Spominjajoč se tistega dne skoraj v bližini dvestoletnice njegovega rojstva, se pripravljamo na nov začetek, s pogledom na smer, ki jo zarisuje vrhovni zbor.

Vsak vrhovni zbor ima čas priprave, ki se začne, ko vrhovni predstojnik objavi pismo o sklicu, in doseže višek z uresničitvijo inšpektorialnih zborov. Čas zborovanja poteka od dne, ko se zbor začne, do njegovega sklepa. Čas uresničevanja pa se začne ob koncu zborovanja in traja do začetka novega vrhovnega zbora. Z objavo dokumentov 27. VZ, ki vam jih zdaj predstavljam, se začne tretje zborovsko obdobje, čas uresničevanja.

Dokumenti 27. VZ imajo tri temeljne dele: besedilo in razlago teme Pričevalci evangeljske korenitosti, sklepe in priloge. Vsi ti deli so pomembni ter prispevajo k razumevanju zborovskega dogodka in njegovega duha. Tem delom je dodana moja predstavitev in stvarno kazalo glede na razvoj teme. Ne smemo pozabiti, da v pismu o napovedi zbora, ki ga je napisal zaslužni vrhovni predstojnik gospod Pascual Chávez, najdemo sledi, ki lahko prispevajo k boljši razlagi samega zborovskega dogodka.

Pričevalci evangeljske korenitosti

Temeljna vsebina 27. VZ je: *Pričevalci evangeljske korenitosti. Delo in zmernost*. Tu vam nakazujem nekatere poudarke, ki se nanašajo na to temo; drugi pomembni vidiki so že v uvodu, kot na primer svetopisemska ikona: jaz sem trta in vi mladike.

Spreobrnjenje

Zborovska tema je očarljiva in obetajoča za prihodnost družbe, a hkrati je zelo zahtevna. Od nas zahteva pot spreobrnjenja, ki je ne moremo načrtovati; lahko si le želimo, da bi se uresničila, a ni zagotovljeno, da se bo udejanjila. Spreobrnjenje je delo Duha, ki nam spreminja um, srce in življenje. Vsak izmed nas in vsaka skupnost smo odgovorni, da postanemo pozorni in razpoložljivi za tisto, kar nam Duh svetuje. Mi imamo nalogo, da ustvarimo razmere, ki lahko pospešijo duhovno, bratsko in pastoralno spreobrnjenje. Spreobrnjenje je cilj, ki ga 27. VZ nakazuje nam vsem, spreobrnjenje, ki je hkrati osebno in skupnostno.

Razločevanje

Po izkušnji 25. VZ in 26. VZ smo sprejeli metodologijo razločevanja, ki se mi zdi bolj opredeljena. Uporabljamo tri nove izraze, bolj povezane z delovanjem Duha: *poslušanje, razlaga (tolmačenje)* in *pot*. Med zborom je bilo metodologijo težko razumeti, posebno še glede na razlago, a ob koncu se mi zdi, da smo jo sprejeli in ji pritrdili. Ta metodologija se navdihuje pri tisti, ki je zelo uveljavljena v Cerkvi Latinske Amerike in okrepljena na zadnji Splošni konferenci latinskoameriških škofov v Aparecidi (prim. Dokument Aparecide 19). Če bo sprejeta, bo lahko rodila dobre sadove za življenje sobratov, skupnosti in inšpektorij. Razločevanje je pot, ki jo danes nakazuje Duh, da bi našli Božjo voljo.

Na začetku se zahteva od nas, da se postavimo v držo *poslušanja* življenja, okoliščin in pričakovanja ljudi. Bog nam govori po življenju, po ljudeh, ki jih postavlja ob nas, in po zgodovinskih dogodkih. Poslušanje nam pomaga, da izstopimo iz sebe, da gledamo resničnost in da se nas dotakne, da premagamo usmerjenost nase, da bi sprejeli tisto, kar je novo in izzivajoče v življenju mladih in družin, Cerkve in Družbe, kulture in sveta. Gre za kontemplativno poslušanje, ki nam ne pomaga le »slišati« resničnost, temveč nam jo pomaga videti in jo zreti v luči Božje previdnosti; je poslušanje v veri, ki ga zmoremo kot verujoči.

Tudi drugi korak je zahteven: *razlaga*. Treba je razlagati dogodke in okoliščine, da bi jih bolje razumeli in ugotovili vzroke. Moramo priti do korenin

okolščin, ni se treba ustaviti na zunanosti. Gre za verujoče branje resničnosti, ki zajema iz evangelija in iz karizme, ki prevzame načela, ki prihajajo iz vere in razumnosti, in torej uresniči pristno skupnostno razločevanje. Včasih je mogoče navzkrižje med razlagami; zato je treba priti do skupne razlage. Povabljeni smo, da bi presojali resničnost kakor Jezus Kristus, ki je pot, resnica in življenjeja.

Pot pa končno predlaga smer, po kateri je treba hoditi, nakazujoč cilj, h kateremu se oziramo, tokove, ki nakazujejo nekatere izhodiščne okoliščine, in točke, h katerim se nagibamo, pa tudi nekatere korake, katerih namen je dati določenost poti za prihodnja leta.

Trije opisi oblikujejo neločljivo celoto; so različni, a se prepletajo. Ne smemo pozabiti, da gre za razločevanje, da bi spoznali Božjo voljo in jo uresničili. »Sprejemanje vesele in zaupne vere v Boga Očeta, Sina in Svetega Duha, družno z vraščanjem v Cerkev (in v Družbo) so nepogrešljive predpostavke, ki zagotavljajo učinkovitost te metode« (Dokument Aparecida 19).

Poklicanost in milost enosti

Temeljne prvine, ki prevevajo zborovski dokument o pričevanju evangeljske korenitosti, so: resničnost poklica in milosti enosti. Gre za teološke in teologalne resničnosti, ki jih sprejemamo kot življenjsko pomembne.

Pričevanje evangelija, ki ga živimo korenito, je Božji klic in ne le naša odločitev. Z darom salezijanskega posvečenega življenja, ki ga je Bog podaril vsakemu izmed nas, smo poklicani biti pričevalci evangelija. Obris salezijanca, ki ga hočemo uresničiti, torej postaja podoba »poklicanega, da bi postal mistik v duhu, prerok bratstva in služabnik mladih«. Pričevanje je predvsem poklicni dar in zato naloga in odgovornost. Tu se rojeva pomembnost, da v temelj našega pričevanja postavimo priznanje in hvaležnost za dar poklica; brez tega temelja bi pričevanje bilo slabotno.

Zastonjski Božji dar in naš sodelujoči odgovor se prepletata v odnosu vzajemnosti. To je milost enosti, to je prvenstvo Boga v našem življenju. To je dar Duha za vsakogar izmed nas. V okoliščinah, v katerih se srečujemo z našimi osebnimi in skupnostnimi slabostmi, v raznih težavah kulturne, družbene in poklicne sočasnosti, je milost enosti pot, da velikodušno odgovorimo s tem, kar smo: posvečeni salezijanci in bratje v služenju mladim. S sprejemanjem tega daru se bomo srečali z značilno potezo naše duhovnosti, ki je združenje z Bogom; ta podpira poenotenje življenja: molitev in delo, dejavnost in kontemplacijo, premišljevanje in apostolat. Tu bomo srečali ekstazo in dejavnost. Pričevanje, h kateremu smo poklicani, se ne ustavi pri delnih vidikih našega življenja; če hoče biti pristno, mora biti vseobsegajoče.

Delo in zmernost

Živeti korenito v hoji za Gospodom ne more biti naloženo, ni zapoved, temveč je izraz ljubezni do Jezusa, s katerim moramo biti življenjsko združeni; zato zborovski dokument predstavlja ikono trte in mladik.

Delo in zmernost sestavljata salezijanski način življenja evangeljske korenitosti. Sta naša drugačnost in naša značilnost. Za nas sta dve nerazdružljivi resničnosti: »Delo je vidna salezijanska mistika in izraža 'daj mi duše', medtem ko je zmernost vidna salezijanska asketika in pomeni 'drugo vzemi'« (GVS 413,45). Ni mistike brez asketike in obratno, ni dela brez zmernosti in ne zmernosti brez dela; tudi to je milost enosti.

'Daj mi duše« se vidno pokaže v življenju salezijanca in skupnosti z apostolskim delom, neutrudnim, zavzetim in posvečujočim; 'drugo vzemi' se pokaže v zmernosti, ki je odpoved, žrtev in cena, ki smo jo pripravljene plačati za duše. Delo in zmernost sta povezani in združeni v popolnem darovanju samega sebe Bogu in za mlade. Sestavljata poklicno merilo razločevanja in formacije. Vse to nas usmerja na tisto, kar pravi 18. člen naših konstitucij.

Sklepi

Devetnajst zborovskih sklepov se tiče konstitucij, splošnega pravilnika in življenja družbe. Po večini se nanašajo na urade osrednjega vodenja družbe, a odsevajo tudi na življenje sobratov, skupnosti in inšpektorij. Vse sklepe je treba preučiti tudi zaradi dejavnih posledic na vseh ravneh. Nekatero naj navedem za ponazoritev.

Sklep, ki zaupa salezijansko družino osrednjemu tajniku, neposredno podrejenemu vrhovnemu predstojniku, ne prinaša le spremembe v organizaciji in v porazdelitvi nalog, temveč pomaga tudi pri uresničenju spreminjanja miselnosti glede načina pojmovanja in animiranja salezijanske družine s strani naše družbe (27. VZ, Sklep 4).

Potem smo sprejeli sklep o načinu izvolitve področnih svetovalcev. Ta uvaja pomembno merilo za predlaganje sobrata za posebno nalogo: treba je predhodno poznati imena kandidatov, o katerih bo potekalo razločevanje še pred glasovanjem, in hkrati pospešiti pregleden in skupnosten postopek za izbiro kandidatov. Isto merilo se bo lahko uporabilo za imenovanja sobratov ali laikov (27. VZ, Sklep 9).

Še drug sklep naroča vrhovnemu predstojniku ustanovitev osrednje ekonomske komisije s študijskimi, posvetovalnimi in nadzornimi nalogami. To uvaja potrebo po zbornem opozarjanju ekonomije na vseh rav-

neh, po pospeševanju preglednih postopkov pri odločanju in po uporabi strokovnih pristojnosti (27. VZ, Sklep 15).

Zadnji primer sklepa se nanaša na odgovornost oskrbe osebja za salezijske kraje, ki je zaupana vrhovnemu predstojniku in njegovemu svetu. To zahteva večje vključevanje inšpektorij, ki so povabljene, da velikodušno ponudijo usposobljene in razpoložljive sobrate za službe, ki se tičejo vse družbe; to velja tudi za vse druge potrebe družbe (27. VZ, Sklep 17).

Priloge

Tretji del Dokumentov 27. VZ predstavlja nekatera pomembna vprašanja. Ta niso podana prednostno zaradi dokazovanja; tu so predvsem zaradi poglobljanja in premišljevanja, ker vsebujejo pomembne prvine za razumevanje zborovskih izbir. Sestavljajo razlagalno obzorje naših dejavnosti.

Z objavo Dokumentov 27. VZ smo zdaj dobili oporno točko, ki nas združuje vse; tako je nakazana ista smer poti. Zborovalci so se zavzeli za ponudbo bistvenih besedil. Zdaj pa vse, sobrate, skupnosti in inšpektorije, čaka naloga: študirati in poglobiti z odprtim umom in razpoložljivim srcem te dokumente. Le s poznanjem, poglobljanjem in razumevanjem tega, kar nam je ponujeno, bomo lahko hodili skupaj in obrodili obilne sadove.

Pozborovsko pot zaupajmo Mariji Pomočnici, ki jo kličemo kot vzor evangelijske korenitosti. Ona je žena poslušanja, mati nove skupnosti, služabnica ubogih. Ona naj nas poučuje, kako naj bomo razpoložljivi Duhu; ona naj nas vodi na naši poti preнове in spreobrnjenja. Hodimo skupaj z Marijo!

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME
vrhovni predstojnik

Rim, 24. maja 2014

Slovesni praznik Marije Pomočnice

**PRIČEVALCI EVANGELJSKE
KORENITOSTI
DELO IN ZMERNOST**

TRTA IN MLADIKE
stara grška ikona, XV.-XVII. stoletje

UVOD

Pomen ikone

Na ikoni priteguje našo pozornost prepletenost vej, ki obdajajo deblo trte. Nanaša se na evangelijsko priliko Jaz sem trta, vi mladike. Nakazuje trdnost in moč, ki jo Jezusova osebnost predstavlja za tiste, ki jih je poklical in poslal. Kristusova podoba je zraščena s korenino trte: njegovo obličje, dobro in preudarno, ter njegova kretnja blagoslavljanja z obema rokama ga približujeta predstaviti Vsemogočnega. Toda v tej zvezi Gospodov blagoslov dobiva dvojno eklezialno vrednost: nakazuje varstvo in zaščito pa tudi neke vrste poslanstvo. On, ki je učitelj, varuje svoje v občestvu, a jih tudi pošilja oznanjat Božje kraljestvo.

Predvsem ta močna povezanost z Gospodom obilno cveti. To je cvetje Cerkve in zelo viden sad je zbor apostolov. Ta skupina je prototip vseh učencev – apostolov: kakor Učitelj hrani pri sebi Besedo, tako je vsak apostol predstavljen z napisom, ki mu pripada v novi zavezi. Tako je tudi cvetje Družbe in salezijanske družine.

Poleg tega je zanimivo ugotoviti ikonografsko podobnost med dvanajsterico in Učiteljem, podobnost, ki ne izniči razlik in značilnih obraznih potez: mladih, zrelih in starih. Odnos poslušanja in pokorščine Kristusu namreč oblikuje osebnost učenca, ne da bi jo ponaredil: učenec le s sprejemanjem učiteljevih potez postane sposoben s svojim življenjem izražati bogastvo evangelija.

Končno je treba opozoriti, da rodovitno razmerje med učenci in Jezusom ne ostane zaprto samo v sebi, temveč daje ravnotežje skupnosti ljudi: vidimo, da se trta ubrano razteza na mizi; tako razmerje postane znamenje služenja v ljubezni, ki smo jo povabljeni darovati mladim.

Živeti evangeljsko korenitost je tema 27. VZ, ki ga je napovedal vrhovni predstojnik gospod Pascual Chávez kot »odprto sklenitev« poti, ki se – izhajajoč iz prenovljenih konstitucij (1984) – podaljšuje vse do danes, z namenom, da bi si usvojili velike zahteve 2. vatikanskega koncila, v poslušnosti glasu Duha, v posebni zvezi s posvečenim življenjem.

Zadnji štirje vrhovni zbori so pozornost namenili naslovljencem našega poslanstva (23. VZ), izmenjavi, občestvu, soodgovornosti salezijancev in laikov in enotnemu poslanstvu (24. VZ), skupnosti (25. VZ) in salezijanski duhovnosti (26. VZ). 27. VZ pa – v povezanosti s prejšnjimi, poudarja evangeljsko korenitost naše apostolske posvečenosti.

Tri jedra: »mistiki v Duhu«, »preroki bratstva« in »služabniki mladih«, o katerih smo premišljevali in iz katerih smo ubrali pot v prihodnje šestletje, oblikujejo enotni in trojni dinamizem »milosti enosti«, ki je dar in naloga za naše skupnosti in za vsakogar izmed nas.

Zborovska izkušnja je bila stalno povabilo k napetemu poslušanju in k poglobljeni razlagi našega življenja, da bi ugotovili smeri poti za našo družbo; zborovski dokument želi biti njihov odsev kakor vračajoči se val ter dostava krajevnim in inšpektorialnim skupnostim.

Trta in mladike

Evangeljska knjiga je s ponižnostjo in sijajem spremljala zborovsko izkušnjo. Vsak dan je bila v zborovski dvorani razglašena Gospodova beseda v raznih jezikih in slovesno ustoličena.

Spodbujeni s tem vsakdanjim poslušanjem, smo se čutili posebno nagovorjene z evangeljskim odlomkom o »trti in mladikah« (Jn 15,1–11), z ikono teme in povzetkom zborovske dejavnosti. Osrednje sporočilo je napotek, da bi bili globoko združeni, torej »zakoreninjeni« v Jezusovi ljubezni, kakor je bil don Bosko, ki je živel v globoki enosti bivanja, ob osebi Božjega Sina in dajal »bogot sad«.

Ostati, ljubiti, obroditi so zato trije glagoli, ki močno osvetlujejo jedra 27. VZ. Jezus ostaja z nami in vabi vsakega, da bi ostal z njim, da bi se naučil bratske ljubezni in da bi rodovitno služil mladim, ki so nam zaupani. V tej zvesti ljubezni trajno doživljamo Očetovo bližino, po milosti poslušanja Jezusove besede.

V ljubezni, ki se udejanja v podaritvi sebe bratom, je polno uresničenje bivanja, bodisi posameznika bodisi skupnosti. Ljubezen, ki se je naučimo od Jezusa, ostajajoč združeni z njim kakor mladike s trto, je rodovitna in vedno prinaša sad.

Milost enosti

Priprava v krajevnih in inšpektorialnih skupnostih in zborovska izkušnja sta nam pomagali znova odkriti salezijansko identiteto s štirih vidikov, navedenih v pismu o sklicu 27. VZ: »Živeti v milosti enosti in v veselju salezijanski posvečeni poklic, ki je Božji dar in osebni načrt življenja; pridobiti si *globoko duhovno izkušnjo*, tako da si privzamemo način življenja in delovanja pokornega, ubogega in čistega Jezusa ter tako postanemo iskalci Boga; v naših skupnostih graditi *bratstvo* življenja in delovanja; velikodušno se posvetiti *poslanstvu* po poti z mladimi, da bi dali svetu upanje« (GVS 413,5).

Tri jedra: mistiki v Duhu, preroki bratstva in služabniki mladih niso nekaj samostojnega ali ločenega, temveč so vključeni v »milost enosti«: enotno delovanje ljubezni med Gospodom, ki kliče, in učencem, ki odgovori (prim. K 23). Edinstvena in mnogoterna je Božja milost, ki se razliva, vključuje osebe, okoliščine in vire in ki poraja obtok dobrote, lepote in resnice.

Da bi odgovorili na »milost enosti«, je potrebno pristno spreobrnjenje k evangeljski korenitosti, trajno preoblikovanje uma in srca in globoko očiščenje. To je izziv, s katerim se soočamo pogumno in hrabro, razvoj, ki ga je treba spodbuditi, da bi prerodili sami sebe, vzgojno-pastoralne skupnosti in mlade.

Janez Pavel II. je poudarjal: Duhovno življenje mora biti na prvem mestu [...]. Od te prednostne izbire, ki jo razvijamo z osebnim in skupnostnim prizadevanjem, je odvisna apostolska rodovitnost, velikodušnost v ljubezni do ubogih in sama poklicna privlačnost med mladimi rodovi« (PŽ 93). To sklicevanje na korenine, na globino srca dopušča tistim, ki so nam blizu in gledajo vzgibe našega darovanja Bogu in mladim, da opazijo zadnji smisel našega življenja na svetu. Gre za najbolj pristno in globoko resničnost, ki usmerja naše bivanje.

Dovolj bo zreti Jezusa, Učitelja in Gospoda, da bi opazili v njem Božjega Sina, ki se je v učlovečenju združil z vsakim človekom (prim. CS 22). Zadržati bo gledati don Boska, da bi zaznali, da iz njega izžareva »prelepo skladje narave in milosti [...] v enem samem življenjskem načrtu: služiti mladim« (K 21).

Na to nas je spomnil tudi papež Frančišek pri avdienci 31. marca: »Predstavljam si, da ste imeli med zborom [...] vedno pred seboj don Boska in mlade; in don Boska z njegovim geslom *Daj mi duše, drugo vzemi*. On je okreplil ta načrt z dvema drugima prvinama: delo in zmernost. ‚Delo in zmernost – je dejal – bosta napravila, da bo družba cvetela.‘ Kadar misli-

mo na delo v blagor duš, premagamo skušnjavo duhovne posvetnosti, ne iščemo drugih reči, temveč le Boga in njegovo kraljestvo. Zmernost pomeni tudi pravo mero, biti zadovoljni, biti preprosti. Uboštvo don Boska in matere Marjete naj navdihuje vsakega salezijanca in vsako vašo skupnost za bistveno in strogo življenje, za bližino ubogim, za preglednost in odgovornost v upravljanju dobrin.«

Kontemplacija in dejavnost, izpolnjevanje evangeljskih svetov, bratska skupnost in apostolsko poslanstvo so tako povezani v »istem vzgibu ljubezni do Boga in do bratov« (K 3). V tem smislu je »delo vidna salezijanska mistika in je izraz ljubezni za duše, medtem ko je zmernost vidna salezijanska asketika in izraža *drugo vzemi*« (GVS 413,45; prim. K 18).

»Pričevanje te svetosti, ki se uresničuje v salezijanskem poslanstvu, razodeva edinstveno vrednost blagrov in je najdragocenejši dar, ki ga lahko dajemo mladim« (K 25). Svetost obstaja za nas v »milosti enosti«, v docela uresničeni človeškosti, v soglasju z vsem, kar je v nas in okrog nas »resnično, kar je vzvišeno, kar je pravično, kar je čisto, kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je količkak krepostno in hvalevredno ...« (Flp 4,8).

Cilj in izhodišče

27. VZ je prevzel metodologijo *skupnostnega razločevanja* v treh delih, ki so med seboj povezani in sosledni: poslušanje, razlaga in pot.

V prvem delu smo se postavili v držo *poslušanja*, da bi zaznali stanje z njegovih mnogoterih in pomembnih vidikov: tistih bolj pozitivnih in obetajočih, in tistih bolj kritičnih, ki nas na neki način izzivajo in od nas zahtevajo odgovor. Pozornost do znamenj in evangeljskih izrazov korenitosti, ki že obstajajo v našem življenju in v zgodovinskem trenutku, v katerem živimo, nam je pomagala razlikovati izraze zvestobe in pričevanja od izrazov nedoslednosti in prilagajanja.

Izhajajoč iz poslušanja resničnosti, smo poskušali *brati*, razlagati in osvetljevati stanje, znamenja in izraze življenja, ki smo jih prej razbrali. Poskušali smo se dokopati do vzrokov, iz katerih izvirajo, in doumeti izzive, ki jih povzročajo, gredoč onstran površja in tistega, kar se vidi. Ključne za razlago nam je dajal evangelij, življenje in učiteljstvo Cerkve, karizmatična don Boskova izkušnja, konstitucije in klici, ki nam prihajajo od mladih. Držeč se te smeri, nam je bilo mogoče preiskovati globoke korenine naše identitete učencev in apostolov.

Tretji korak nam je omogočil, potem ko smo zbrali izide prvih dveh, začrtali *pot*, ki jo je treba prehoditi, da bi preoblikovali naše življenje: z utrjeva-

njem, kar je bilo poudarjeno kot pozitivno, z ugotavljanjem novih izrazov evangeljske korenitosti in s premagovanjem oblik nezvestobe, slabosti in tveganja. Pot tako predlaga cilj, ki je obzorje, h kateremu smo usmerjeni; predvideva nekatere postopke, ki ga napravljajo bolj stvarnega, predlaga mogočo okoliščino izhodišča in točko, h kateri naj se teži in ki nam bolj približuje cilj. Koraki, ki smo jih predvideli, oblikovali in predlagali, name ravajo dati oprijemljivost poti naše družbe za prihodnja leta.

Rdeča nit, ki povezuje te tri dele, je izražena v dokončni ureditvi s stavkom, postavljenim na začetek vsakega dela: *Kakor don Bosko v pogovoru z Gospodom hodimo skupaj v moči Duha, z izkušnjo bratskega življenja kakor v Valdoccu, dovzetni za načrtovanje in sodelovanje, z izhodom na obrobja, postajajoč preroška znamenja v službi mladih.*

Po tem »zemljevidu« bo lahko vsaka krajevna in inšpektorialna resničnost izbirala in urejala lastno pot, primerno okoliščinam, v katerih živi, in mnogovrstnim kazalnikom, ki prihajajo iz izkušnje 27. VZ, iz čutenja družbe ter krajevne in vesoljne Cerkve.

Marija, vzornica evangeljske korenitosti

Mariji Brezmadežni in Pomočnici, materi brezpogojnega in korenitega »zgodí se«, zaupamo našo privolitev veri, našo pritrditev občestvu in voljo do njega ter našo apostolsko zavzetost za mlade.

Blagoslovljena si ti, **Marija, žena poslušanja**,
ker si živela v iskanju Božje volje.
Ko ti je bil razodet njegov načrt,
si ga pogumno sprejela,
opustila svoj načrt življenja,
da bi mogla za svojega sprejeti Gospodovega.
Mati vernih,
nauči nas prisluhni Bogu
in si usvojiti njegovo voljo,
da bi on mogel uresničiti svoj načrt
za rešitev mladine.

Blagoslovljena si ti, **Marija, mati nove skupnosti**,
ki si ob vznožju križa
za svojega sina sprejela Jezusovega ljubljenega učenca
in sodelovala pri rojstvu Cerkve,

novega telesa tvojega Sina,
mistične resničnosti bratov, združenih po veri in ljubezni.
Spremljala si življenje in molitev apostolov,
v dvorani zadnje večerje klicala prihod Duha Vstalega.
Mati bratov tvojega Sina,
nauči nas oblikovati skupnosti,
ki bodo eno samo srce in ena sama duša.
Naša povezanost, naše bratstvo in naše veselje
naj bodo živa priča
lepote vere in našega salezijanskega poklica.

Blagoslovljena si ti, **Marija, služabnica ubogih**,
ker si se brez odlašanja odpravila na pot,
da bi pomagala materi v stiski,
in si bila navzoča v Kani,
kjer si se udeležila veselja in stiske
mladoporočencev.
Nisi gledala na svoje zahteve,
ampak na njihove potrebe
in si pokazala na Jezusa Kristusa
kot Gospoda, ki more človeštvu podariti
novo vino miru in veselja v Duhu.
Mati služabnikov, nauči nas izstopiti iz nas samih,
da bi mogli iti naproti svojim bližnjim,
da bi jim, ko se odzivamo na njihove potrebe,
mogli podariti Jezusa, dar Boga, najdragocenejši dar!
Amen.

I. POSLUŠANJE

Kakor don Bosko v pogovoru z Gospodom

1. Priznavamo, da je zgodovinski trenutek, v katerem živimo, kraj srečanja z Bogom. Želimo kot posamezniki in kot skupnosti v našem življenju dati *prvo mesto Bogu*; k temu nas spodbuja salezijanska svetost in žeja mladih po pristnosti. Bolj se zavedamo, da nas le osebno srečanje z Bogom po njegovi besedi, zakramentih in bližnjih napravlja pomenljive in pristne priče v Cerkvi in v družbi. Želja po Bogu, ki jo čutimo v sebi, je živa tudi v mladih in v laikih: ugotavljamo, da so občutljivi za vrednote življenja, ki se izražajo v preprostosti, ostrini in v pristnih medosebnih odnosih. Mladi na poseben način iščejo pomenljive odrasle, ki bi jih spremljali in jim pomagali pri dozorevanju njihovega življenja.
2. Delujemo v raznih *kulturnih okoljih*, v katerih se različno kaže zavest o Bogu. Želja, da bi imeli Boga v sredi življenja, se včasih sooči s kulturami, ki nas lahko zavedejo v strah, da bi govorili o njem, da ne bi koga žalili v spoštovanju do drugega, da bi se branili pred mnenjem drugih. Včasih se srečanje z evangelijem ne uresniči zaradi nerazpoložljivosti ali brezbržnosti poslušalcev; drugikrat pa zaradi naše ravnodušnosti ali zaradi našega pomanjkanja misijonarske srčnosti. Včasih gledamo na naš čas samo kot na oviro; naše poznanje zgodovine in sodobnih kultur je delno in površno. Z nekritičnim prilagajanjem zahtevam in potrebam družbe molčimo o naši izkušnji z Bogom in tvegamo, da se v današnjem svetu ne bo razumelo naše posebno redovniško poslanstvo.
3. *Znamenja prvega mesta Boga* v našem življenju so: zvestoba Gospodu z izpolnjevanjem evangeljskih svetov, služenje ubogim mladim, čut pripadnosti Cerkvi in Družbi, rastoče poznanje don Boska in njegovega preventivnega sistema, preprosta in bogata dediščina duhovnosti vsakdana, ki jo opredeljuje družinski duh in dobri medosebni odnosi, občutljivost za spremljanje in duhovno očetovstvo. Sočasno pa ugotavljamo, da se to, kar smo in kar delamo, vedno ne kaže zakoreninjeno v veri, upanju in ljubezni in jasno ne nakazuje, da pobuda prihaja od Boga in da se k njemu vse vrača. Včasih evharistije ne pojmujejo in ne živimo kot izvir in oporo občestva in preveč zlahka se opušča skupna molitev, ki gradi in krepi bratstvo. Predvsem so mladi in družine, ki nas sprašujejo o naših duhovnih koreninah in naših poklicnih

vz gibih, prebujajoč v nas identiteto posvečenih in naše vzgojno-pastoralno poslanstvo.

Hodimo skupaj v moči Duha

4. Bogu smo hvaležni za *zvestobo* toliko sobratov in za *svetost*, ki jo Cerkev priznava v nekaterih članih salezijanske družine. Vsak dan prihajamo v stik z odraslimi in mladino, sobrati, mladimi in starimi, v polni dejavnosti in bolnimi, ki izpričujejo očarljivost iskanja Boga, evangelijsko korenitost, živeto v veselju, in živo ljubezen do don Boska.
5. Naša posvetitev na splošno izžareva čut za Boga v zgodovini in v življenju ljudi, v okoliščinah iskanja smisla ali revščine, z močjo pričevanja, ki daje upanje in navdušenje, predlaga uspelo človeškost, ustvarjajoč alternativo miselnosti sveta (prim. VE 93–97). Premišljevanje *lectio divina* s skupnostno podelitvijo Božje besede in *osebni načrt življenja* sta postala za nemalo sobratov mogočen vir prenove in učinkovito zdravilo proti skušnjavi duhovne površnosti.
6. V sodobnih težavah in izzivih, ki se nanašajo na oznanjevanje evangelija, se bolj zavedamo, da obstaja tesna vez med *pastoralno ljubeznijo in duhovnim življenjem* kot virom naše rodovitnosti.
7. Opažamo nekatera *znamena obrnjenosti k sebi*, ki nam ne da izstopiti iz nas samih, da bi se odprli za Božje zahteve in prišli naproti drugim: pomanjkanje posedanjenja, sklicevanja na stalnega duhovnega voditelja in formacija »napravi sam«. Te oblike samozadostnosti nam pogosto pomagajo pozabiti, da smo Božji sodelavci, in nas ovirajo, da bi Kristusa napravili za orientacijsko točko našega življenja.

Z izkušnjo bratskega življenja kakor v Valdoccu

8. Od 25. VZ in po njem raste zavzetost, da bi *bolj pristno živeli naše skupnostno življenje* z boljšim poživljanjem trenutkov molitve, s prizadevanjem, da bi rasli v podeljevanju, in z bolj usposobljenim in udeležnim apostolskim delom. V skupnosti so se povečali dogovori za redna srečanja in njihova kakovost. Še zlasti nekatere skupnostne izbire podpirajo skupne shode kot bratov, ki živijo, razmišljajo in delajo skupaj: dan skupnosti, predlog letne formacije, *lectio divina* in duhovna podelitev, razmišljanje o salezijanski

izkušnji, trenutki praznovanja in razvedrila. Skupnostna ureditev, prostori in njihova postavitve, slog in potek življenja izražajo naše pojmovanje skupnosti in nam omogočajo, da bi jo doživeli.

9. Nekatere negativne vplive družbe opažamo tudi v naših skupnostih. Tvegamo, da bi izgubili naš *način mišljenja*, navdihnjen v evangeliju, in prevzeli negativne kategorije današnje kulture. Na primer pod »spoštovanjem« in »strpnostjo« skrivamo našo brezbržnost in odsotnost skrbi do sobrata, ali objavljamo na nedovoljen način informacije, ki so nam pridržane. Pomeščanje in aktivizem vsiljujeta prepričanje, da je skupnostni čas »izgubljen« čas za »osebno območje« ali za poslanstvo.
10. Bratsko življenje v skupnosti čuti posebno pomanjkljivo vrednotenje smisla našega posvečenega salezijanskega življenja, ki se pokaže v slabotni skrbi za *poklic salezijanskega pomočnika*, z njegovim posebnim prispevkom skupnosti in salezijanskemu poslanstvu, in v pretiranem klerikalizmu, ki ga tolikokrat izražajo naši skupnostni in pastoralni odnosi.
11. Ugotavljamo, da je molitev in posvečeno darovanje življenja *ostarelih in bolnih salezijancev* pristen apostolat z mladimi in zanje; oni so »aktivni« del skupnosti, ki živi po geslu »*daj mi duše*«. Skupnosti si namreč prizadevajo, da se ne bi izključile iz poslanstva. Nekatere težave pa imamo pri sprejemanju in oskrbi sobratov, ki živijo v okoliščinah krhkosti, motenj, starosti in bolezni (prim. EV 209–210).
12. V nas sobratih in v naših skupnostih čutimo *povpraševanje po duhovnem očetovstvu* v razčlenjenem spletu dajanja in prejemanja, doživetem v soglasju družinskega duha. Priznavamo, da so se v teh letih, predvsem v začetnem oblikovanju, razvile vredne ponudbe za človeško rast na čustvenem, odnosnem in duhovnem področju.

Dovzetni za načrtovanje in sodelovanje

13. *Načrt skupnosti in salezijanski vzgojno-pastoralni načrt (VPN)* sta pogosteje pripravljena kakor v preteklosti, skoraj v vseh salezijanskih skupnostih in ustanovah, čeprav se še zaznava omejeno poznanje in šibka zavest o bistveni vlogi *vzgojno-pastoralne skupnosti (VPS)*. Priznavamo pomembnost soodgovornega delovanja, kljub težavi, da bi se počutili dejavni del VPS in da bi jo priznavali za nosilko poslanstva. Včasih se naš vzgojno-pastoralni načrt omejuje na organizacijo dejavnosti, brez podeljenega razglabljanja o pred-

nostih, o poteku in o preverjanju doseženih ciljev. Nekateri sobratje imajo še vendarle težave pri sodelovanju v poslanstvu zaradi nagnjenja, da bi dajali prednost področjem z osebno dejavnostjo.

14. V teh letih se je povečalo področje poseganja *ravnateljjev*, ki poleg naloge duhovnih voditeljev sobratov in animatorjev VPS prevzemajo dolžnosti upravljanja. Ravnatelji torej niso vedno v stanju častno opravljati svojo službo; pogosto s strani sobratov niso deležni ustreznega sodelovanja in včasih nimajo rednega formativnega spremljanja na inšpektorialni ravni.
15. Ugotavljamo večjo *vodilno vlogo laikov*, ki jo omogoča podeljevanje in soodgovornost v vzgojno-pastoralni skupnosti. Presežene so bile nekatere težave glede razmerij med salezijanci in laiki s soglasnim prizadevanjem, da bi se uskladili ob istem načrtu. Tam, kjer se uresniči ta zbor moči z zaupljivim ozračjem, v družinskem duhu in v spoštovanju vlog, postane okolje tudi za poklice ponudbeno in rodovitno. V nekaterih okoljih ostaja šibka redna formacija laikov.
16. Nekateri izmed nas se dajo vpreči v naloge upravljanja ali se zatečejo v območja udobja s prenašanjem *asistence* in navzočnosti med mladimi na sobrate asistente ali na sodelavce. Mnogi laiški uslužbenci za vlogo animacije in asistence prispevajo zares strokovno in salezijansko služenje, v primerjavi z drugimi, ki kažejo pomanjkljivosti zaradi našega nezadostnega vključevanja v potek formacije.
17. V teh letih smo spremljali razvoj zdrave *vodilne vloge mladih*, posebno znotraj salezijanskega mladinskega gibanja. Ta resničnost nam dopušča, da z veseljem doživljamo prerajajočo resničnost salezijanske karizme: evangelizirati in vzgajati mlade z mladimi. Vedno bolj opažamo, da prostovoljstvo pomaga mladim k celostnemu dozorevanju, tudi v poklicni in misijonarski smeri (prim. VE 106). Znotraj salezijanskega mladinskega prostovoljstva primanjkuje ustrezno duhovno in pedagoško spremljanje, da bi lahko postalo pristna izkušnja srečanja s Kristusom v ubogih.
18. Pridobili smo si večje zavedanje o pomembnosti *spremljanja mladih* v spoznavanju in v srečanju z Jezusom. Kristus in njegov evangelij je pravica, ki jo dolgujemo mladim. Okrepljeni s tem prepričanjem, smo v nekaterih okoljih poglobili neločljivo razmerje med vzgojo in evangelizacijo in poželi omembe vredne sadove.
19. Okrepila se je zavest, da smo *salezijanska družina*, zaradi dobrega sodelovanja v inšpektorialnih in krajevnih skupnostih, zaradi dnevov salezijanske duhovnosti, letnih vezil vrhovnega predstojnika in

Listine karizmatične identitete. Nekatere izkušnje skupnega dela v blagor mladih so nam pomagale rasti kot povezano in soodgovorno telo znotraj salezijanske družine, z rastočim zavedanjem, da smo enovito karizmatično gibanje. Poleg tega nam je soodgovornost v poslanstvu med salezijanci, drugimi člani salezijanske družine, laiki in mladimi pomagala izboljšati kakovost našega poslanstva, odpreti obzorja in razširiti srce našega apostolskega poslanstva.

20. Izredno apostolsko področje, za katerega smo začeli skrbeti, je *družinska pastoralna*, ne le v župnijskih mejah in pri formaciji odraslih, ki jo je treba presojeti v tesni povezanosti z mladinsko pastoralno.
21. *Začetna formacija* včasih ostaja ločena od pastoralnih potekov. Ob sklepu posebne formacije sobratov, pripravnikov za prezbiterat in pomočnikov se pokažejo težave in stiske za redno in pomenljivo vključitev v pastoralno in v razgibanost skupnostnega življenja. Niso vse skupnosti, ki sprejmejo sobrate ob sklepu začetne formacije, opremljene z izrecnim načrtom, ki predvideva ustrezne oblike vključevanja v redne vzgojno-pastoralne dejavnosti.

Z izhodom na obrobja

22. Družba se z večjo odločnostjo usmerja k *revnim mladim* in v okoliščine stisk s poslušanjem njihovega klica na pomoč. Med sobrati raste občutljivost za kulturo *človekovih pravic*, še posebno mladoletnih, v nekaterih preroških izbirah novih obzorij in bivanjskih obrobij.
23. Poleg tega se je družba zavezala močno poudariti, da je uporaba kakršne koli oblike, ki ne spoštuje mladih, in zatekanje h kateri koli obliki *nasilja* očitno nasprotno salezijanski pedagogiki. V vseh inšpektorijah so napravili potrebne korake, ali jih napravljajo, bodisi za pripravo *etičnega kodeksa* kot statuta naše preventivne pedagoške kulture bodisi *pravilnika pravnega postopka* za soočenje z morebitnimi primeri zlorabe, po določilih cerkvenega prava in zakonodaje dežel, v katerih delujemo.
24. Zavedamo se, da obstaja *med nami in mladimi razdalja*: prej kot fizična je miselna in kulturna. V nekaterih okoljih gledamo na nove rodove, kakor da bi bili »problem« in ne »priložnost«, Gospodov klic, zgovoren odsev »znamenj časa« in izziv, ki nas kliče.
25. Nove informacijske in komunikacijske tehnike ter *digitalno okolje*, v katerem živimo, tvorijo kulturni, družbeni in pastoralni prostor

za pospeševanje življenjske izkušnje; so sestavni del vsakdanjega življenja in vplivajo na naše čutenje, mišljenje, življenje in primerjanje. Dopuščajo, da ohranjamo vezi in gojimo zdrave odnose med sobraty in mladimi, da zmanjšujemo zemljepisne razdalje, ki bi nam sicer onemogočale neposredno in pogosto komunikacijo. Kot salezijanci čutimo, da nismo pomenljivo navzoči kot vzgojitelji in evangelizatorji v tem okolju.

Postajajoč preroška znamenja v službi mladih

26. Vložili smo znatne napore, da bi napravili *ponovno pomenljive in prenovljene navzočnosti*, tako da bi posedanjili karizmatično identiteto in zagotovili ustvarjalno zvestobo don Boskovemu vzgojnemu sistemu, z odgovorom na potrebe mladih našega časa. V nekaterih okoljih pa prednost za najbolj revne mlade ni dovolj jasna. Skrb za ekonomsko vzdrževanje tradicionalnih ustanov omejuje našo odprtost za nove revščine in najnovejše socialne izredne okoliščine.
27. Ljudje in mladi nas pogosto občudujejo zaradi *veliko dela*, ki ga opravljamo v njihovo korist. Vendar pa nekateri izmed nas, preobloženi z mnogovrstnimi dejavnostmi, imajo občutek utrujenosti, napetosti, razdrobljenosti, neučinkovitosti in pregorelosti. Včasih nas izčrpavajoči napor za ohranjanje in preživetje ustanov preveč zaznamuje. Ko se ukvarjamo z mladimi, imamo včasih za cilj le na njihovo socialno dobro počutje in zanemarjamo spremljanje njihovega duhovnega življenja in njihovega poklica.
28. Postopoma se je zmanjšala *vidnost in verodostojnost* našega posvečenega življenja. Ni mogoče vedno zaznati v nas pričevanje, da je Bog na prvem mestu, z izpolnjevanjem zaobljub, z zmernostjo življenja, z zavzetostjo pri delu, s predanostjo poslanstvu, z osebnostno in skupnostno molitvijo, živeto v zvestobi.
29. *Večkulturnost* znotraj naših skupnosti je priložnost za pričevanje edinosti za svet; kaže tudi na nekatere ovire naše ljubezni in odkriva predsodke, ki se upirajo evangelijskemu bratstvu. Mednarodne skupnosti in sodelovanje pri svetovnih projektih prispevajo k ustvarjanju večjega čuta za bratstvo in solidarnost.
30. Priznavamo, da je odgovornost za *varovanje stvarstva* rastoča občutljivost tudi v naših skupnostih. Vendar nismo še dovolj prepričani o tej prednostni nalogi našega sloga umerjenega in bistvenega življenja in pri vzgoji mladih.

II. RAZLAGA

Kakor don Bosko v pogovoru z Gospodom hodimo skupaj v moči Duha

31. Vključene v zgodovino, zaznamovano s pričakovanjem in slabostmi, nas podpira gotovost, da *Bog spremlja človeštvo* s svojimi posegi odrešenja, ki imajo svoj višek v veliki noči Gospoda Jezusa: »Njegovo vstajenje ni stvar preteklosti. Vsebuje življenjsko moč, ki je prepojila svet. Kjer se vse zdi mrtvo, spet povsod poženejo znamenja vstajenja« (VE 276). Kot odgovor Jezusu, ki v spremenjenju vključi svoje učence v luč Tabora (prim. PŽ 14-16), in v poslušanju don Boskovih opominov v sanjah o desetih diamantih cenimo milost salezijanskega poklica, rodovitnost evangelijskih svetov, bratstvo v skupnosti in med mladimi. Gledamo na Devico Marijo, ki v *magnifikatu* opeva Boga, ki zvesto vodi svoje ljudstvo po stezah zgodovine, ustvarjajoč čudovita dela in čudeže v blagor ponižnih in revnih. Z njo odkrivamo veselje vere, ki kliva optimizem in upanje.
32. *Prvo mesto Bogu*, za don Boska in za nas, je jedro, ki daje temelj našemu bivanju v Cerkvi in svetu. Tako prvenstvo daje smisel našemu posvečenemu življenju, nam pomaga ogibati se tveganja, da bi se dali použiti od dejavnosti in pozabili, da smo v svojem bistvu iskalci Boga in pričevalci njegove ljubezni med mladimi in najbolj revnimi. Poklicani smo torej, da naše srce, naš um in vse naše moči privedemo nazaj k počelu in k virom: k veselju trenutka, v katerem nas je Jezus pogledal, da bi se spomnili pomena in zahtevnosti, ki prežema našo poklicanost (prim. KUPŽDAŽ, Veselite se 4).
33. Naša *mistika* se izraža kot globoka humanizacija osebnega in skupnostnega življenja (VE 87, 92, 266). Zakoreninjena je v skrivnosti učlovečenja: Jezus je privzel potrebe in hrepenenje ljudi in je izpolnil voljo svojega Očeta v gradnji kraljestva. Don Bosko je živel in nam je zapustil izviren slog *združenja z Bogom*, ki ga živimo vedno (prim. K 12, 21, 95) in povsod po oratorijskem merilu (prim. K 40). Salezijanec torej pričuje za Boga, kadar izgoreva za mlade in je z njimi z darovano predanostjo »do zadnjega diha« (K 1), živi po geslu »drugo vzemi« in zna pripovedovati drugim lastno izkušnjo z Gospodom.

34. Izkušnja srečanja z Bogom zahteva osebni odgovor, ki se oblikuje po poti vere in v globokem *razmerju do Božje besede*, kajti »na začetku kristjanovega bitja ni neka etična odločitev ali velika ideja, ampak srečanje z nekim dogodkom, z neko osebo, ki daje njegovemu življenju novo obzorje in s tem njegovo odločilno usmeritev« (Benedikt XVI., Bog je ljubezen 1).
35. Poleg ugotavljanja kulturnih sprememb smo danes prepričani, da živimo v *zgodovinskem preobratu* (prim. VE 52, 61-70), morda edinstvenem. Tak preobrat je občutno spremenil vzgibe, ki navažajo k izbiri in uresničevanju posvečenega življenja. Papež Frančišek nas vabi, da bi poslušali krik revnih, se potrudili za doje-manje najbolj nujnih potreb, živeli kulturo srečevanja in dialoga (prim. VE 220), z izogibanjem osredinjenja nase in z utelešenjem misijonarske duhovnosti.
36. Težave, ki jih doživljamo z odgovorom na Božji klic, da bi koreni-to živeli v hoji za Kristusom, prihajajo iz *slabotnega prepričanja* o rodovitnosti evangeljskih svetov pri uresničevanju občestva v sku-pnosti in poslanstva za mlade. Sprejemanje daru poklica in odgo-vornost za našo pot trajne formacije nam pomagata oblikovati kul-turo z evangelijem in biti ljudje s sočutjem, še posebno za revne.
37. Poklicani k pričevanju za resničnost Božjega kraljestva in k dialo-giziranju z mislijo, ki včasih teži k relativizaciji in marginalizaciji verskega pogovora, postajamo nepomembni, ko se izmikamo naši *preroški vlogi*, da bi ponudili kulturo, ki jo navdihuje evangelij.
38. Nevarnost, da bi nas lahko imeli le za socialne delavce, ne pa za vzgojitelje in pastirje, sposobne pričevati, da gre prvo me-sto Bogu, oznanjevanje evangelija in duhovno spremljanje zah-teva od nas *skrb za naš poklic*. Najbolj pomemben izziv je najti ustvarjalne načine za potrditev pomembnosti duhovnih vrednot in osebnega srečanja z Bogom življenja, ljubezni, nežnosti in so-čutja (prim. VE 88). To zahteva, da spodbujamo izkušnjo vere in srečanja z Jezusom Kristusom; mladi zahtevajo stvarnost in skla-dnost našega življenjskega sloga.

Z izkušnjo bratskega življenja kakor v Valdoccu, dovzetni za načrtovanje in sodelovanje

39. Verujemo, da se skupnost »predstavlja kot zgovorna trinitarična izpoved« (PŽ 21; prim. 16) in naše *skupno življenje* je sad pobude

Boga Očeta, ki nas kliče, da bi bili Kristusovi učenci za poslanstvo odrešenja (prim. K 50). Da ne bi izgubili tega posebnega daru, podarjenega nam in vsej Cerkvi, mora biti vidnost bratske razsežnosti našega življenja bolj zavestna, bolj neposredna, učinkovita in radostna (prim. Ps 133,1).

40. Priznavamo, da je *skupno življenje* eden od načinov za uresničenje *izkušnje z Bogom*. Živeti »mistiko bratstva« (prim. VE 87, 92) je eden od bitnih prvin našega apostolskega posvečenja in velika pomoč, da bi mu bili zvesti. Obstaja jasna povezanost z našim poslanstvom in z mladinskim svetom, žejnim pristne komunikacije in prosojnih razmerij. V obdobju družinskega in družbenega razpadanja nudimo alternativo življenja, ki temelji na spoštovanju in sodelovanju z bližnjim; v času, ki je zaznamovan z neenakostjo in nepravilnostjo, podarjamo pričevanje miru in sprave (K 49). Skupnost se razodeva tudi s skupnim poslanstvom. Enodušnost v apostolski dejavnosti uresničuje preroštvo skupnosti in tako pričevanje pospešuje rast novih poklicev.
41. Naše zamejenosti medsebojnega nerazumevanja, zaprtosti vase in naše vsakdanje krhkosti so odvisne od neuspelega sprejemanja ljubezni in milosti, ki jih Kristusov duh izliva v naša srca (prim. Rim 5,5). Priznavamo, da občestvo z Jezusovim telesom in krvjo (1 Kor 10,16)), s katerim se hranimo vsak dan, iz nas napravlja »eno srce in eno dušo« (Apd 4,32; K 50). *Evharistija* je višek in vir našega bratstva, posvečenja in poslanstva (prim. C 11). Spodbujeni od Kristusove ljubezni in udeleženi pri darovanju Jezusa, dobrega pastirja, smo deležni don Boskove duhovne izkušnje in se trudimo kakor on za odrešenje mladih.
42. *Osebni odnosi* v skupnosti lahko postanejo uradni, razdrobljeni in malo pomembni zaradi raznih dejavnikov: samoljubje in osebna molčečnost, formacija s premalo vključevanja, pretirana zaskrbljenost za lastno delo ali nezaposlenost, zgolj dolžnostna razmerja, zatekanje v zasebnost in ne vedno uravnotežena uporaba *osebnih sredstev obveščanja*. Ti dejavniki postanejo lahek izgovor za odrievanje obveznosti skupnega življenja. *Navzkrižja* ni treba doživljati samo kot negativne resničnosti, temveč kot priložnost za dozorevanje: treba jih je osvetljevati z evangelijem, se jih lotiti in jih reševati z večjo srčnostjo, človeško usposobljenostjo in usmiljenjem (prim. Mt 5,20–26; VE 226–230).
43. Nagnjenje k perfekcionizmu, v nasprotju pa k nedejavnosti je vzrok pomanjkljive skupnostne preнове. Manjka nam sposob-

nosti, da bi bili realisti in hkrati, da bi znali sanjati. Čutimo se izzvani od papeža Frančiška: »Veliko raje imam obtolčeno Cerkev, ki je ranjena in zamazana, ker je šla ven na ceste, kakor pa bolno Cerkev, ki se zaradi svoje zaprtosti in lagodnosti oklepa lastne varnosti [...]. Sanjam o *misijonarski izbiri*, to je o misijonarskem zagonu, ki je zmožen preoblikovati vse, da bi navade, slogi, urniki, govornica in vsaka cerkvena struktura postali ustrezen prevodnik za evangelizacijo sedanjega sveta, bolj kakor za njeno samoohranitev« (VE 49.27).

44. Naša skupnostna ponudba namerava razodevati »potujočo Cerkev« (prim. VE 20–24; 46) ter uresničiti odprto vzgojno okolje in navzven odprto *vzgojno-pastoralno skupnost*. Salezijanska skupnost ima nalogo ustvarjati bratstvo tudi z odgovornimi laiki, še posebno s člani salezijanske družine, presegajoč vsako obliko klerikalizma in usmerjajoč se naproti novim obzorjem, zapuščajoč »vrata vedno odprta« (prim. VE 46–47).
45. Cerkev danes pričakuje od nas, da bi živeli *duhovnost občestva*, vključujoč skupnostno življenje in dejavno služenje (prim. Janez Pavel II., Ob začetku novega tisočletja, 43–45) v prenovljenem pomenu pripadnosti. Da bi gradili skupnost, je treba preiti od skupnega življenja do občestva življenja. Vsak sobrat tako vzpostavlja globoke vezi in se podarja brez pridržkov, saj ne čuti potrebe, da bi se odtujil ali iskal nadomestne in svetne oblike (prim. VE 93–97).
46. V Cerkvi, ki je Božje ljudstvo na poti in občestvo oseb z raznimi karizmami in vlogami, si delimo z laiki služenje pri graditvi Božjega kraljestva. Salezijanska karizma od nas zahteva skrb, vključevanje in soodgovornost vseh članov *animacijskega jedra VPS* (prim. K 47), salezijancev in laikov, da bi pospeševali načrtovalno miselnost in skupno dejavnost v korist mladih, družin in odraslih ljudskih okolij.
47. *Preventivni vzgojni sistem* ni le za pastoralno animacijo, temveč na salezijanski način ureja tudi odnose znotraj skupnosti. Navdihuje nas, da smo preroki bratstva drug za drugega, predvsem v trenutkih trpljenja in v iskanju globljih odnosov. Smo torej »znamenja in nosilci Božje ljubezni« (K 2) ne le v odnosu do mladih, temveč tudi do sobratov.
48. »*Dom*« in »*družina*« sta dve besedi, ki ju je don Bosko pogosto uporabljal za opis »duha Valdocca«, ki mora blesteti v naših skupnostih. V tem smislu sprejemamo evangeljski in karizmatični

klic k medsebojnemu razumevanju in soodgovornosti, k bratskemu opominu in spravi.

49. Bodisi od začetne bodisi od trajne formacije se zahteva, da – uporabljajoč prispevek znanosti o človeku – vpliva na globoke odnosne dejavnike *čustvenega življenja in spolnosti*, ki vplivajo na ravnotežje skupnostnega življenja. V formativnih procesih je dobro lotiti se takih vsebin bolj usposobljeno, pogosto in podeljeno, ne da bi jih omejili zgolj na duhovno vodstvo in na opravljanje zakramenta sprave.
50. Formacija, osebno sprejeta, nam pomaga očiščevati vzgibe, navaja nas na življenje s poštenim namenom. Vzgaja nas za *delo in zmernost* z urejenim in nesebičnim apostolskim prizadevanjem, ki zna zarisati potrebne meje v medosebnih odnosih; navaja nas k umerjenemu življenjskemu slogu, ki nam dopušča opravljati fizično delo ter redna in preprosta opravila v skupnosti.
51. Ravnatelj je osrednji lik; bolj kot upravitelj je oče, ki svoje povezuje v skupnosti in v apostolskem služenju. Zaradi zapletenosti naših ustanov in zaradi mnogih nalog ter zaradi malo primerne formacije ni vedno v njegovi moči, da bi skrbel za bratsko življenje, za razločevanje in za soodgovornost po načrtu življenja skupnosti in po vzgojno-pastoralnem načrtu. Na to vpliva, v nekaterih okoliščinah, šibka podpora s strani sobratov.

Z izhodom na obrobja, postajajoč preroška znamenja v službi mladih

52. Mladi so naš »goreči grm« (prim. 2 Mz 3,3sl.; VE 169), po katerem nam govori Bog. Treba je spoštovati skrivnost, jo sprejeti, opaziti njene najgloblje obrise, si *sneti čevlje* pred njo, da bi občudovali razodetje Boga v zgodovini vseh in vsakega. Ta globoka izkušnja z Bogom nam omogoča, da odgovorimo na krik mladih (prim. VE 187–193; 211).
53. Zavedamo se, da *združenje z Bogom* doživljamo med mladimi: »Verujemo, da nas Bog pričakuje v mladih, da bi nam podaril milost srečanja z njim in bi nas pripravil, da bi mu služili v njih, priznavajoč jim dostojanstvo in vzgajajoč jih za polnost življenja« (23. VZ, 95). Poslanstvo se razvija pristno, kadar ga mi sprejemamo kot prihajajočega od Boga in kadar od njega dobivamo hrano za naše služenje.
54. Zavedamo se, da moč in udeleženosť pri *motivaciji vere* in vsak-

danje iskanje združenja z Bogom bogatijo pastoralno razglabljanje, dajejo ustvarjalnost oznanjevanju evangelija in nas silijo, da damo svoje življenje mladim. Tako se uresničuje dvojno gibanje, lastno preventivnem sistemu: v šoli Božje ljubezni, ki nas prehitava z ljubeznijo (prim. 1 Jn 4,10.19) tudi po mladih, postajamo sposobni za prehitvajočo ljubezen (prim. K 15).

55. Hočemo biti *Družba revnih za revne*. Kakor don Bosko mislimo, da je to naš način kako živeti korenitost evangelija, tako da smo bolj razpoložljivi in pripravljeni pristopiti k potrebam mladih z uresničevanjem v našem življenju pristnega odhoda k najbolj potrebnim (prim. VE 105–106). Priseljenci, begunci in mladi brez dela nas kličejo kot salezijance na vseh straneh sveta: vabijo nas, da bi našli oblike sodelovanja, in nas spodbujajo, da jim damo stvarne odgovore in imamo bolj odprto, solidarno in pogumno miselnost (prim. VE 210).
56. *Pastoralna površnost* ne izraža salezijanske karizme in je posledica neustreznega načrtovanja (prim. GVS 334). Posledica je šibkega sprejemanja najglobljega pričakovanja mladih, pomanjkljivega vrednotenja pojasnil salezijanskih napotkov in medlega izpolnjevanja konstitucij.
57. Naša vzgojno-pastoralna dejavnost je v sozvočju s *krajevno Cerkvijo* in sodeluje s *krajevnimi ustanovami* za bolj jasno in kakovostno služenje v korist mladih in ljudskih okolij. Mladinska pastorala in salezijanska pedagoška ponudba ni nam pridržana lastnina ali samo za uporabo znotraj družbe, temveč dragocen dar za Cerkev in za spreminjanje sveta.
58. *Preventivni sistem* je za nas salezijance pedagoška metodologija, ponudba za evangelizacijo mladih in globoka duhovna izkušnja. Treba si je bolj prizadevati za njeno prenovljeno razumevanje in izvajanje v današnjih spremenjenih okoliščinah. Želimo izrazito poudariti, kako je treba »živeti duhovnost«; rodovitnost našega dela je sad globokega duhovnega življenja, živetelega z mladimi (K 20) in za njihovo odrešenje.
59. *Salezijanska asistenca* je temeljni vidik naše duhovnosti. Biti z mladimi in se jim približati, pridobiti si njihovo zaupanje in jih spremljati v sprejemanju vere omogoča srečanje z Bogom in ga poslušati, darovati vse moči »do zadnjega diha« (MB XVIII, 258) in pričevati za darovanje našega življenja po nauku križa. S takim življenjem smo udeleženi pri velikonočnem delovanju, z gotovo-

stjo, da lepota vstajenja napolnjuje z veseljem in mirom pristno darovanje samega sebe.

60. Živeti po reku *delo in zmernost* napolnjuje življenje salezijanca, krepi njegovo apostolsko gorečnost in ga približuje mladim, Gospodu in sobratom. Apostolsko obzorje mora biti primerno kakovostni in količinski čvrstosti skupnosti in vzgojno-pastoralne skupnosti.
61. Poudarjamo potrebo, da *formacija* upošteva določene vaje in določeno pripravo na služenje mladim, tudi s poglobljenim študijem, kulturnim dialogom in pomenljivimi pastoralnimi izkušnjami, tako da skrbi za stalno izpopolnjevanje po navodilih Cerkve in Družbe.
62. *Digitalna družba*, »novi areopag sodobnega sveta« (Janez Pavel II., *Odrešenikovo poslanstvo*, 37), nas kot vzgojitelje mladih kliče: gre za »novo dvorišče«, »novi oratorij«, ki zahteva našo navzočnost in vzbuja v nas nove oblike evangelizacije in vzgoje. Naša »doba zavesti in informacije« pa se nagiba k tržnosti človeških odnosov in k monopoliziranju človeškega znanja ter tako postaja »izvir novih oblik moči, zelo pogosto brezimne« (prim. VE 52), ki se je moramo lotiti z našo vzgojno in pastoralno prizadevnostjo.

III. POT

I. Cilji

63. Pričevati za evangeljsko korenitost s **trajnim duhovnim, bratskim in pastoralnim spreobrnjenjem**:
1. z dajanjem *prvega mesta Bogu* v življenju z vsakdanjim zrenjem (kontemplacijo) v hoji za Kristusom;
 2. z graditvijo skupnosti, pristnih v odnosih in pri delu v *družinskem duhu*;
 3. z bolj odločno in pomenljivo razpoložljivostjo za *služenje najbolj revnim mladim*.

II. Procesi in koraki

Kakor don Bosko, v pogovoru z Gospodom

64. *Da bomo MISTIKI v Duhu, je treba preiti:*
1. od razdrobljene duhovnosti k združujoči duhovnosti, ki je sad zrenja Boga v Jezusu Kristusu in v mladih;
 2. od drže, da se čutimo že formirani, k ponižnemu in trajnemu poslušanju Božje besede, sobratov in mladih.
65. *Da bi udejanjili te procese, si prizadevamo:*
1. Vsak dan doživljati evharistijo kot vir naše apostolske rodovitnosti in zakrament sprave obhajati kot pogosto obnovitev naše poti spreobrnjenja.
 2. Gojiti osebno molitev v vsakdanjem stiku z Božjo besedo, z vsakdanjim opravljanjem premišljevanja in skrbeti za kakovost skupnostne molitve, podeljujoč jo z mladimi in s člani vzgojno-pastoralne skupnosti.
 3. Opredeliti načrt animacije in vodenja na vseh ravneh za prihodnje šestletje s postavitvijo Božje besede v središče.

Hodimo skupaj v moči Duha

66. *Da bomo MISTIKI v Duhu, je treba preiti:*
1. od šibkega pričevanja evangeljskih svetov k življenju, polne-

mu ljubezni v hoji za Kristusom, sposobnemu prebuditi svet, z oživljanjem bistvenih vrednot bivanja;

2. od pesimističnega pogleda na svet k viziji vere, ki odkriva Boga radosti v dogodkih življenja in v zgodovini človeštva.

67. *Da bi uresničili te procese, si prizadevamo:*

1. Z veseljem in pristnostjo živeti milost posvečenja z izdelavo ali predelavo osebnega načrta življenja in skupnostnega načrta.
2. Imeti stalnega duhovnega voditelja in se občasno posvetovati z njim.
3. Poglobiti našo duhovnost s pogostim branjem konstitucij in študijem salezijanskih virov.
4. Predvideti trenutke za skupnostno duhovno podeljevanje z izhodiščem v Božji besedi, posebno z vrednotenjem *lectio divina*.
5. Ugotavljati in pospeševati kot skupnost in kot posamezni sobratje skladnost med molitvijo in delom ter med poglobljanjem in apostolatom, z ustreznimi »skrutiniji«.
6. Skrbeti za prevod salezijanskih virov v razne jezike.
7. Prenoviti priročnik V pogovoru z Bogom [salezijanski molitvenik] in druge pripomočke za molitev.
8. Udejanjiti pobude za formacijo salezijancev in laikov ter pripraviti na pokrajinski ravni center za trajno formacijo ali ovrednotiti tiste v drugih pokrajinah.

Z izkušnjo bratskega življenja kakor v Valdoccu

68. *Da bomo PREROKI bratstva, je treba preiti:*

1. od uporabnih in hladnih razmerij k prisrčnim, solidarnim in globoko občestvenim odnosom;
2. od predsodkov in zaprtosti k bratskemu opominu in spravi.

69. *Da bi uresničili te procese, si prizadevamo:*

1. Odpreti možnosti za uresničevanje dialoga z drugim (VE 88), s pospeševanjem pozitivnih dejavnikov za medosebno komunikacijo s sobrati, mladimi, laiki in člani salezijanske družine, z upoštevanjem tudi prispevka humanističnih ved.
2. Živeti v bratskih razmerjih bližine in poslušanja v odnosih z

našimi zaposlenimi in sodelavci, izogibajoč se avtoritarnim držam in protipričevanju.

3. Spodbujati vsakega sobrata za podpiranje odgovornosti skupnosti vzajemno z ravnateljem in njegovim svetom.
4. Iti naproti potrebam bolnih in ostarelih sobratov ter jih vključevati v skupno življenje in poslanstvo, primerno njihovim dejanskim možnostim.
5. Prav posebno podpirati skupnosti, ki delujejo na »mejnih področjih«.
6. Zagotoviti kakovostno in količinsko čvrstost skupnosti s preudarno in srčno prerazporeditvijo navzočnosti.
7. Skrbeti za dvoje dopolnjujočih se oblik salezijanskega redovniškega poklica z upoštevanjem usmeritev 26. VZ (prim. 74–78) in z nadaljevanjem poglobljanja bodisi, kar se tiče posvečenega življenja, bodisi posebnosti sobratov pomočnikov glede bratskega življenja in poslanstva.
8. Utirati poti človeškega in duhovnega dozorevanja in poskrbeti za ustrezno podporo za sobrate v težavah.
9. Zagotoviti ustrezne postopke spremljanja za osebe, ki so vpletene v morebitnih primerih zlorabe.
10. Preveriti in ponovno obuditi, v načrtu prihodnjega šestletja, ponudbo za formacijo ravnateljev (prim. 21. VZ 46–57; 25. VZ 63–65).
11. S strani vrhovnega predstojnika in vrhovnega sveta poskrbeti za posodobitev priročnika za ravnatelje in inšpektorje.

Dovzetni za načrtovanje in sodelovanje

70. *Da bomo PREROKI bratstva, je treba preiti:*
 1. od individualistične pastoralne podjetnosti k brezpogojni razpoložljivosti za poslanstvo ter za skupnostni in inšpekcijski načrt;
 2. od pojmovanja mladih kot preprostih naslovljencev in laikov kot sodelavcev k pospeševanju mladih z vodilno vlogo in laikov kot soodgovornih pri enotnem poslanstvu.
71. *Da bi uresničili te procese, si prizadevamo:*
 1. Rasti v občestvu in v soodgovornosti z usvajanjem skupnostnega načrta in vzgojno-pastoralnega načrta, tako da pospe-

šujemo razvoj in vidnost »salezijanske kulture« (prim. GVS 413,53).

2. Ustvariti skupne moči z drugimi skupinami salezijanske družine, ki delujejo za mlade in z njimi ter pospešujejo njihove pravice (prim. Listina karizmatične identitete 21, 41).
3. Delovati v mreži, učinkovito se povezujoč s krajevno Cerkvijo, z drugimi redovnimi družinami, z vzgojnimi, socialnimi in vladnimi ustanovami.
4. Oblikovati bolj ustrezne poti v začetni formaciji za uvajanje v mladinsko pastoralo, za usposabljanje razlagati socialna vprašanja na področju ter za vzgojno in pastoralno načrtovanje.
5. Družinsko pastoralo vključiti v inšpektorialni in krajevni vzgojno-pastoralni načrt, s predvidevanjem formacije in uvajanja laikov kot animatorjev (prim. 26. VZ 99, 102, 104).
6. Organizirati organsko in celostno salezijansko pastoralo v inšpektorialni in krajevnih skupnostih ter načrtovanje skladno s področnimi in pokrajinskimi svetovalci (prim. Salezijanska mladinska pastorala, Referenčni okvir, Lj. 2014).
7. Zagotoviti pozornost pastoralni družin in formaciji laikov na vseh ravneh ter spodbujati, da bi področja salezijanskega poslanstva in formacije usklajevala razglabljanja in posege.

Z izhodom na obrobja

72. *Da bomo SLUŽABNIKI mladih, je treba preiti:*

1. od oddaljenosti od mladih k dejavni in navdušujoči navzočnosti med njimi z ljubeznijo Dobrega pastirja;
2. od pastore konservativizma do pastore odprtosti, izhajajoče iz globokih potreb mladih, ki se zdijo najbolj revni v njihovem družinskem in družbenem okolju.

73. *Da bi uresničili te procese, si prizadevamo:*

1. Pospeševati v inšpektorijah globoko preverjanje pomenljivosti in navzočnosti naših ustanov med najbolj ubogimi, po merilih, ki nam jih dajejo vrhovni zbori in vrhovni predstojniki, da bi uresničili »strukturalno pastoralno spreobrnjenje« in večjo usmerjenost k novim revščinam (prim. SP 1).
2. Skupaj z laiki si usvojiti »referenčni okvir salezijanske mla-

dinske pastore« z udejanjanjem procesov prenove, z ovrednotenjem obstoječih moči prostovoljstva in z upoštevanjem novih bivanjskih in geografskih razmer najbolj revnih mladih.

3. Pospeševati in braniti človekove pravice in pravice mladotnikov s prenovljenim pristopom k preventivnemu sistemu, tako da smo posebno pozorni na delo mladotnikov in na spolno trgovino, na odvisnost od mamil in na vse oblike izkoriščanja, na brezposelnost in preseljevanje mladih ter na trgovanje z ljudmi.
4. V naših okoljih spodbujati ozračje spoštovanja dostojanstva mladotnikov s prizadevanjem, da bi ustvarili razmere za preprečitev vsake oblike zlorabe in nasilja, tako da bo vsaka inšpektorija upoštevala usmeritve in navodila vrhovnega predstojnika in vrhovnega sveta.
5. Vzgajati mlade za pravičnost in zakonitost, za družbenopolitično razsežnost evangelizacije in ljubezni, tako da jih spremljamo, da bi postali dejavniki družbenega preoblikovanja v smislu služenja skupnemu blagru.
6. Ozaveščati skupnosti in mlade za spoštovanje stvarstva z vzgajanjem za okolijsko odgovornost z neposrednimi dejavnostmi ohranjanja okolja in ubranljivega razvoja.

Postajajoč preroška znamenja v službi mladim

74. *Da bomo SLUŽABNIKI mladih, je treba preiti:*

1. od življenja, zaznamovanega s pomeščanjem, k misijonarski in preroški skupnosti, ki živi podeljevanje z mladimi in revnimi;
2. od pastore dogodkov in dejavnosti k organski in celostni pastore, sposobni spremljanja procesov poklicnega dozorenja v uglasenosti z novimi cerkvenimi in salezijanskimi pogledi.

75. *Da bi uresničili te procese, si prizadevamo:*

1. Razvijati poklicno kulturo in skrb za poklicane v salezijansko posvečeno življenje z gojenjem umetnosti spremljanja ter z usposabljanjem salezijancev in laikov, da bi postali duhovni voditelji mladih.

2. Živeti po reku delo in zmernost z gojenjem vidno ubogega sloga življenja, z odstranitvijo zapravljanja in s pripravljenostjo za domače in skupnostne službe.
3. Uresničiti dejavno solidarnost s tistimi, ki se znajdejo v potrebi, z ubogimi in med salezijanskimi hišami.
4. Pomenljivo in vzgojno vstopiti v digitalni svet, zlasti naseljen z mladimi, z zagotavljanjem primerne strokovne in etične formacije sobratov in sodelavcev ter z uveljavljanjem »salezijanskega sistema družbenega obveščanja«.
5. Pomagati mednarodnim skupnostim tudi s celotno prerazporeditvijo sobratov in s podporo misijonarskim projektom družbe.
6. Pospešiti postopke, tudi s pomočjo izvedencev, ki zagotavljajo prosojnost in strokovnost upravljanja dobrin in ustanov.
7. Napraviti pozorno preverjanje vrhovne hiše in drugih gradbenih del družbe, da bodo jasno znamenje evangeljske verodostojnosti in korenitosti.

**SKLEPI
27. VRHOVNEGA ZBORA**

Na temelju preverjanja glede strukture osrednjega vodstva družbe, ki jo je po naročilu 26. VZ št. 118 opravil vrhovni predstojnik in vrhovni svet, ter na temelju predlogov, ki so jih poslali inšpektorialni zbori, posamezni sobratje, kakor tudi samo občestvo zbora, in po pregledu, ki ga je opravila pravna komisija in zborovalci, je vrhovni zbor potrdil naslednje sklepe. Nekateri od teh se tičejo členov Konstitucij in Splošnega pravilnika, drugi pa so delovne smernice za vodstvo družbe.

1. TRAJANJE SLUŽBE VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA IN ČLANOV VRHOVNEGA SVETA

76. 27. vrhovni zbor

potrjuje trajanje službe 6 let za vrhovnega predstojnika in člane vrhovnega sveta, kakor je predvideno v členih 128 in 142 konstitucij.

2. PONOVA IZVOLITEV VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA IN ČLANOV VRHOVNEGA SVETA

77. 27. vrhovni zbor

- A. potrjuje možnost izvolitve vrhovnega predstojnika samo za drugo naslednje šestletje, kakor je predvideno v 128. členu konstitucij;
- B. potrjuje možnost izvolitve vikarja vrhovnega predstojnika, področnih svetovalcev in pokrajinskih svetovalcev samo za drugo naslednje šestletje za isto službo, kakor je predvideno v 142. členu konstitucij.

3. SESTAVA VRHOVNEGA SVETA

78. 27. vrhovni zbor

potrjuje sedanjo sestavo vrhovnega sveta, kot jo predvideva §1 133. člena konstitucij.

4. VIKAR VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA

79. 27. vrhovni zbor

- A. razveljavlja §3 134. člena konstitucij, ki vikarju vrhovnega predstojnika daje nalogo animiranja salezijanske družine;
- B. ustanavlja Centralno tajništvo za salezijansko družine, ne-

posredno podrejeno vrhovnemu predstojniku, kakor določa 108. člen splošnega pravilnika, z naslednjimi nalogami:

- animirati družbo na področju salezijanske družine in zagotavljati sodelovanje z drugimi področji družbe na svetovni ravni;
- pospeševati, po navodilih 5. člena konstitucij, občestvo raznih skupin, s spoštovanjem njihove posebnosti in samostojnosti;
- usmerjati in spremljati inšpektorije, da bi se na njihovih področjih razvijalo Združenje salezijanskih sodelavcev, gibanje Bivših gojencev in Združenje Marije Pomočnice, po njihovih statutih.

5. ŠTEVILO IN PODROČJA PODROČNIH SVETOVALCEV

80. 27. vrhovni zbor

potrjuje, da so svetovalci, odgovorni za posebna področja, naslednji: svetovalac za oblikovanje (formacijo), svetovalac za mladinsko pastoralo, svetovalac za družbeno obveščanje, svetovalac za misijone in vrhovni ekonom, kakor določa §2 133. člena konstitucij.

6. NALOGE POKRAJINSKEGA SVETOVALCA

81. 27. vrhovni zbor

potrjuje naloge, ki jih določa pokrajinskim svetovalcem 140. člen konstitucij.

7. OBLIKA VOLITEV VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA

82. 27. vrhovni zbor

potrjuje obliko volitev vrhovnega predstojnika, ki jo določa 141. člen konstitucij ter 126. in 127. člen splošnega pravilnika.

8. OBLIKA VOLITEV VIKARJA VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA

83. 27. vrhovni zbor

potrjuje obliko izvolitve vikarja vrhovnega predstojnika, ki jo določa 141. člen konstitucij ter 126. in 127. člen splošnega pravilnika.

9. OBLIKA VOLITEV PODROČNIH SVETOVALCEV

84. 27. vrhovni zbor

določa, da naj sobratje zborovalci, razdeljeni po pokrajinah, pred volitvami področnih svetovalcev opravijo razločevanje o prednostnih izzivih področja in o orisu kandidata. Ta postopek razločevanja se sklene s predlogom občestvu enega kandidata iz lastne pokrajine in enega zunaj lastne pokrajine, ki ju določi tajno glasovanje. V tem smislu je spremenjen 127. člen splošnega pravilnika.

10. OBLIKA VOLITEV POKRAJINSKIH SVETOVALCEV

85. 27. vrhovni zbor

potrjuje obliko volitev pokrajinskih svetovalcev, ki jo določa 128. člen splošnega pravilnika.

11. USKLAJEVANJE V VRHOVNEM SVETU

86. 27. vrhovni zbor

je sklenil spremeniti 107. člen splošnega pravilnika, kakor sledi:
»Animacija salezijanskega poslanstva na svetovni ravni zahteva ugotavljanje splošnih ciljev, sodelovanje svetovalcev za posebna področja in usklajevanje posegov s pokrajinskimi svetovalci, z rednimi srečanji za načrtovanje in preverjanje.

Vrhovni svetovalci, odgovorni za posebna področja, naj uporabljajo za opravljanje zaupanih jim nalog tehnične urade in posvetovalnice.

Za njihovo ustanovitev, ureditev in način delovanja je pristojen vrhovni predstojnik s soglasjem njegovega sveta.«

12. OBLIKOVANJE POKRAJIN EVROPE IN BLIŽNJEGA VZHODA

87. 27. vrhovni zbor

v zamenjavo pokrajin Severna Evropa, Zahodna Evropa, Italija in Bližnji vzhod ustanavlja naslednji dve skupini inšpektorij:

MEDITERANSKO POKRAJINO sestavljajo: Okrožje centralne Italije, Okrožje Piemonta in Valle d'Aoste ter inšpektorije: Lombardsko-Emilianska Italije, Južne Italije, Severovzhodne Italije, Italije – Sicilija, Bližnjega vzhoda, Portugalske, Španije – Barcelona, Špa-

nije – Bilbao, Španije – Leon, Španije – Madrid, Španije – Sevilla, Španije – Valencia.

POKRAJINO OSREDNJE-SEVERNE EVROPE sestavljajo inšpektorije: Avstrije, Severne Belgije, Hrvaške, Francije in Južne Belgije, Nemčije, Velike Britanije, Irske, Poljske – Krakov, Poljske – Piła, Poljske – Varšava, Poljske Vroclav, Češke republike, Slovaške, Slovenije, Madžarske in Okrožje Ukrajine.

13. IZREDNA VIZITACIJA

88. 27. vrhovni zbor

potrjuje obliko izredne vizitacije, ki jo predvideva 104. člen splošnega pravilnika.

14. „VISITA DI INSIEME“

89. 27. vrhovni zbor

potrjuje veljavnost »visita di insieme« kot sredstva za animacijo družbe v prožnih oblikah, ki dopuščajo neposredno poslušanje in podelitev.

15. EKONOMSKA KOMISIJA

90. 27. vrhovni zbor

nalaga vrhovnemu predstojniku in vrhovnem svetu, da ustanovi »ekonomsko komisijo«, sestavljeno iz članov nerezidentov, salezijancev in nesalezijanskih strokovnjakov, ki naj trajno sodelujejo z vrhovnim ekonomom.

16. ZASTOPSTVO NA VRHOVNEM ZBORU

91. 27. vrhovni zbor

je spremenil 114. člen splošnega pravilnika, kakor sledi:

»Inšpektorije z manj kot dvesto sobrati in vizitatorije pošljejo na vrhovni zbor po enega delegata, izvoljenega na njihovih zborih. Poleg tega bodo inšpektorije poslale še drugega delegata za vsakih dvesto sobratov ali del.

Druga morebitna pravna območja, o katerih govori 156. člen konstitucij, imajo tako zastopstvo, kakor je določeno v njihovi ustanovni listini.«

17. OSEBJE ZA SALEZIJANSKE KRAJE

92. 27. vrhovni zbor

je sklenil, da je oskrba salezijanskega osebja za skupnosti v Turinu – Valdocco »Marija Pomočnica« in Colle Don Bosco v pristojnosti vrhovnega predstojnika in njegovega sveta, znotraj celotnega načrta, ki zavezuje vrhovni svet, inšpektorja, inšpektorialni svet ICP in solidarnost vseh inšpektorij.

18. GLASILO VRHOVNEGA SVETA, SPLETNA STRAN WWW.SDB.ORG, SALEZIJANSKA INFO AGENCIJA

93. 27. vrhovni zbor

potrjuje veljavnost Glasila vrhovnega sveta, spletne strani www.sdb.org in Salezijanske INFO Agencije (ANS) kot sredstev za informiranje in formacijo.

19. NAČRT ANIMACIJE IN VODENJA VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA IN VRHOVNEGA SVETA ZA ŠESTLETJE

94. 27. vrhovni zbor

potrjuje veljavnost načrta animacije in vodenja v šestletnem obdobju, ki ga pripravi vrhovni predstojnik in vrhovni svet za udejanjanje usmeritev vrhovnega zbora in kot odgovor na potrebe Družbe.

PRILOGA 1

Pascual Chávez Villanueva

NAGOVOR VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA NA ODPRTJU 27. VZ

PRILOGA 2

João Braz Card. de Aviz

NAGOVOR PREFEKTA KONGREGACIJE ZA INŠTITUTE POSVEČENEGA ŽIVLJENJA IN DRUŽBE APOSTOLSKEGA ŽIVLJENJA

PRILOGA 3

Ángel Fernández Artime

POZDRAV VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA SVETEMU OČETU PRI PAPEŠKI AVDIENCI

PRILOGE

NAGOVOR NJEGOVE SVETOSTI PAPEŽA FRANČIŠKA ZBOROVALCEM PRI AVDIENCI 31. MARCA 2014

Dragi bratje,

dobrodošli! Zahvaljujem se gospodu Angelu za njegove besede. Njemu in novemu vrhovnemu svetu želim, da bi znali služiti z vodenjem, spremljanjem in podpiranjem salezijanske družbe na njeni poti. Sveti Duh naj vam pomaga, da boste zaznali pričakovanje in izzive našega časa, še posebno mladih ter jih razlagali v luči evangelija in vaše karizme.

Predstavljam si, da ste imeli med zborom, ki je imel za temo Pričevalci evangeljske korenitosti, vedno pred seboj don Boska in mlade; don Boska z njegovim geslom Daj mi duše, drugo vzemi. On je ta načrt podkrepil z drugima dvema prvinama: delo in zmernost. Spominjam se, da je bilo v zavodu prepovedano napraviti siesto! ... Zmernost! Salezijancem in nam je dejal: »V delu in zmernosti bo Družba cvetela.« Kadar se namenimo delati v blagor duš, premagamo skušnjavo svetne duhovnosti, ne iščemo drugih stvari kakor samo Boga in njegovo kraljestvo. Zmernost zatem je čut za mero, biti zadovoljen, preprost. Uboštvo don Boska in matere Marjete naj navdihne vsakemu salezijancu in vsaki vaši skupnosti bistveno in strogo življenje, bližino revnim, preglednost in odgovornost v upravljanju dobrin.

1. Evangelizacija mladih je poslanstvo, ki vam ga je Sveti Duh zaupal v Cerkvi. Evangelizacija je tesno povezana z njihovo vzgojo: pot vere se ugnezdi v pot rasti in evangelij obogati tudi človeško dozorevanje. Treba je mlade pripravljati za delo v družbi v duhu evangelija kot ustvarjalce pravičnosti in miru ter da bodo živeli z vodilno vlogo v Cerkvi. Za to se vi usposabljate s potrebnimi poglobljanji ter pedagoškim in kulturnim izpopolnjevanjem, da bi odgovorili na sedanje vzgojno težko stanje. Don Boskova izkušnja in njegov preventivni sistem naj vas vedno podpirata v prizadevanju, da bi živeli z mladimi. Navzočnost med njimi naj bo razpoznavna po tisti nežnosti,

ki jo je don Bosko imenoval ljubeznivost, s preizkušanjem tudi nove govorice, toda vedno z jasno zavestjo, da je govorica srca temeljna govorica, s katero se jim lahko približamo in postanemo njihovi prijatelji.

Poglavitna je tu poklicna razsežnost. Včasih je poklic v posvečeno življenje zamenjan z izbiro prostovoljstva in ta popačeni pogled ni v prid ustanovam. Prihodnje leto, 2015, namenjeno posvečenemu življenju, bo ugodna priložnost, da se predstavi mladim njegova lepota. Na vsak način se je treba izogibati delnim predstavam, da ne bi vzbujali krhkih poklicnih odgovorov, podprtih s šibkimi vzgibi. Apostolski poklici so navadno sad dobre mladinske pastorale. Skrb za poklice zahteva posebno pozornost: predvsem molitev, nato ustrezne dejavnosti, poseobljene smeri, pogumno ponudbo, spremljanje in vključevanje družin. Poklicni zemljevid se je spremenil in se spreminja in to pomeni nove zahteve za formacijo, spremljanje in razločevanje.

2. Pri delu z mladimi se vi srečujete s svetom izključevanja mladih. In to je strahotno! Danes je strahotno misliti, da je več kot 75 milijonov mladih brez dela, tu na Zahodu. Mislimo na prostrano resničnost brezposelnosti, s toliko negativnih posledic. Pomislimo na odvisnosti, ki so na žalost številne, toda izhajajo iz skupne korenine, pomanjkanja prave ljubezni. Iti naproti mladim na obrobju zahteva pogum, zrelost in veliko molitve. In v to delo se morajo napotiti najboljši! Najboljši! Bilo bi tvegano prepustiti se navdušenju, z napotitvijo na taka področja ljudi z dobro voljo, a ne primerne. Zato je potrebno pozorno razločevanje in stalno spremljanje. Merilo je tole: najboljši gredo tja. »Potrebujem tega, da bo tu postal predstojnik, ali za študij teologije ...« Toda če ti imaš to poslanstvo, pošlji ga tja! Najboljše!
3. Hvala Bogu, vi ne živite in ne delate kot samotni posamezniki, temveč kot skupnost; in zahvaljujte se Bogu za to! Skupnost podpira ves apostolat. Včasih redovniške skupnosti ovirajo napetosti, s tveganjem individualizma in razpršenosti, medtem ko je potrebna globoka komunikacija in pristna razmerja. O moči počlovečujočega evangelija pričuje živeto bratstvo in skupnost, ki jo gradi sprejemanje, spoštovanje, medsebojna pomoč, razumevanje, vljudnost, odpuščanje in veselje. Družinski duh, ki vam ga je zapustil don Bosko, vam veliko pomaga pri tem, podpira vztrajnost in posvečeno življenje dela privlačno.

Dragi bratje, dvestoletnica don Boskovega rojstva je skoraj na vratih.

To bo ugoden čas za ponovno predložitev karizme vašega ustanovitelja. Marija Pomočnica ni nikoli dopustila, da bi manjkala njena pomoč v življenju Družbe, in prav gotovo tega ne bo dovolila tudi v prihodnje. Njena materinska priprošnja naj vam izprosi od Boga zelene in pričakovane sadove. Blagoslavljam vas in molim za vas ter prosim, molite tudi vi zame! Hvala!

Rim, 31. marca 2014

POSLANICA VRHOVNEGA ZBORA SOBRATOM SALEZIJANCIEM

Dragi sobratje,

vsi mi, ki smo prisostvovali 27. vrhovnemu zboru, bi z vami radi delili izjemno izkušnjo, ki smo jo živeli v teh mesecih, sklicani v Rim v Gospodovem imenu in podprti z močjo njegovega Duha. Zbor je bil za vsakogar izmed nas dogodek milosti, o čemer želimo pričevati ob vrnitvi domov. Ob ponovnem prevzemanju svojih skrbi in nalog vam hočemo pripovedovati: »Velike reči je Gospod storil za nas, bili smo veseli« (Ps 126,3).

V začetku je bil Valdocco

Naše potovanje smo začeli v salezijanski sveti deželi, v Valdoccu, kraju evangelija in vsakodnevnih čudežev. Tja smo se odpravili kot tisti, ki se vzpenja vzdolž reke v iskanju njenega izvira. Žejni smo bili in sveža voda začetkov nas je poživila. Zgodba našega očeta je vedno sveže povabilo. V njegovem življenju in njegovi ponudbi smo iskali navdih, kako danes živeti to isto karizmo. Odkrivanje don Boska nam je pomagalo globlje zasaditi naš evangeljski poklic in poživiti razloge za življenje, kot je to storil on, v podaritvi sebe Kraljestvu v prid najbolj uboge mladine. V soju njegove izkušnje smo stopali pod budnim očesom Marije Pomočnice in prepričani o njenem materinskem sredništvu.

Bog nam je podaril očeta

Po vrnitvi v Rim smo začeli naše delo z razmišljanji in zahtevnimi odločitvami. Bratska uglašenost in iskanje skupnega je takoj omogočilo tkanje pristrčnih in iskrenih odnosov med nami, kar nam je omogočalo doživljati bogastvo medkulturnosti in preroškost bratstva, kar smo vse v prvi osebi doživljali že v dnevih zbora.

Čutili smo se povezane s skupnostmi, ki v deželah, kjer so spopadi, živijo dramatične trenutke svoje zgodovine. Sirija, Venezuela, Srednjeafriška republika, Sudan so bile dežele, ki so bile v naših molitvah zelo navzoče. To spominjanje nam je odpiralo oči za trpljenje toliko ljudstev in je ožarjalo pričevanje številnih sobratov, ki korenito živijo evangelij v težkih in

dramatičnih okoliščinah. To je za nas spodbuda, da se brez pridržka darujemo v svojem poklicu in poslanstvu.

Nato nam je Bog podaril očeta. Ko izražamo svojo hvaležnost za sijajno in rodovitno služenje g. Pascuala Cháveza Villanueve, doživljamo, da je izvolitev g. Angela Fernandez Artimeja za vrhovnega predstojnika in desetega naslednika sv. Janeza Boska dar Božje previdnosti za vse nas, za celotno salezijansko družino iz za mladino. Njegov širok in iskren nasme, njegova preprostost, velika človečnost in sproščen odnos z vsakim od sobratov nam takoj daje videti v njem obraz obljubljenega očeta: »Izvoljen bo novi vrhovni predstojnik, ki bo skrbel za vas in za vaše večno zveličanje. Poslušajte ga, ljubite ga, ubogajte ga, molite zanj ...« (don Bosko). Hvala, g. Angel, za tvoje srce dobrega pastirja in za tvojo velikodušnost.

Francišek nas je očaral

Srečanje s papežem Frančiškom je bilo čas posebne zgoščenosti. Sprejel nas je in po nas blagoslovil vsakega izmed vas in mlade, ki nam jih Gospod zaupa. Njegova beseda, natančna in klana, nas je ganila do srca. V duhu Veselja evangelija nas je spomnil, da moramo biti kot don Bosko možje evangelija, ki preprosto in velikodušno živijo vsakdanje življenje v slogu strogosti in svobode. Opomnil nas je, da nas je naš oče don Bosko učil ljubiti mlade z ljubeznivostjo, ki Božjo nežnost približuje njegovim najbolj krhkim otrokom. Neizprosno je klical, naj gremo ven na obrobja, kjer životarijo mladi in se živo kaže njihova revščina. Prosil nas je, naj ne varčujemo z močmi, da bi ne poslali najboljših ljudi k najbolj ubogim, ki nimajo upov in prihodnosti.

Zares, papež Frančišek je razvnel naše salezijansko srce. Njegov objem je bil izraz njegovega iskrenega čutenja do don Boskovih sinov, stisk naših rok njegove roke pa je obnovil našo sinovsko vdanost Petrovemu nasledniku, kar je don Bosko vedno zahteval od svojih salezijancev. Sporočilo svetega očeta bo ostalo v našem srcu in je program za vse nas.

Z upanjem proti toku

Tema našega vrhovnega zbora, evangeljska korenitost, je izzvala globok razmislek, ki nas je nagnil k spreobrnjenju. Izhajajoč iz Besede in iz bogastva različnih izkušenj in skupnega iskanja, smo poglobili klic, ki nam ga danes namenja Bog, da bi bili mistiki v Duhu, preroki bratstva in služabniki mladih. Prepričani smo, da je to, kar smo v teh tednih živeli, že

vneprejšnje stopanje po poti, ki jo želimo prehoditi skupaj z vami in z vzgojno-pastoralnimi skupnostmi. Sanjali smo o prihodnosti in prizadevali si bomo, da bo postala resničnost.

Salezijanci, vraščeni na Trto kot nove mladike (prim. Jn 15,1–8), hrepenimo po posvečenem življenju, ki bo, živeto z globoko evangeljskimi držami, zmožno vstopati v dialog s kulturo in izpraševati družbeno stvarnost, v kateri živimo. Za naše skupnosti želimo slog preprostega življenja, zaznamovanega z veseljem evangelija in zavzetostjo za Kraljestvo. Hočemo živeti kot ljudje, zaznamovani z globoko izkušnjo Boga in z nogami na tleh, ki bomo zmožni dajati razloge upanja, ki ga nosimo v srcu, z docela darovanim ter pristnim in celostnim življenjem; zavzeti za odkrivanje obrobij in puščav najbolj zapuščene mladine.

Danes bomo sporočilni, če bomo živeli proti toku. Ko se okoli nas razrašča individualizem, je bratstvo zaupanja vredna alternativa. Sprejemamo izziv, da bomo ustvarjali skupnosti, v katerih bomo prehajali od »jaz« k »mi« in bomo vedno dajali prednost bratovi koristi. Moramo biti sposobni dajati prostor sprejemanju in dialogu, ki naj pomaga celiti rane z zreli in obnavljalnimi odnosi. Potrebno je naše odločno prizadevanje za počlovečenje skupnega življenja z namenom preseganja osamljenosti in pomnožitve usmiljenja. V današnjem svetu staviti na odpuščanje in mir napravlja način našega življenja prepričljiv, naše oznanilo pa bolj jasno evangeljsko.

Pozornost drugim

Zavedajoč se novega cerkvenega trenutka, v katerem živimo, smo prepričani, da je naše posvečeno življenje krik proti sebičnosti in usmerjenosti nase: gre za prihajanje naproti potrebam drugih z Jezusovo sočutno držo in iz izhodišča našega ubožnega in solidarnega življenja. Naš samostan je svet mladih, ki so v težavah, naša molitev pa so dvignjene roke in naše zavzeto prizadevanje, da bi dajali dostojanstvo najbolj izločenim. Za to ne smemo varčevati moči, niti ne smemo imeti več časa za »svoje stvari« ali se zapirati v svoje osebne koristi. Pred nami je izhod, ki nam bo pomagal osvojiti drugo deželo, tisočkrat obljubljeno: deželo najbolj zapuščanih in revnih. Tam bomo kot salezijanci ugledali naš Tabor.

Frančišek nas je povabil, naj se namestimo na okope, na robove, na obrobja sveta, v bivanjske puščave, kjer so mnogi kot ovce brez pastirja in ne najdejo paše (prim. Mt 9,36). Tole je pojasnjevalni ključ, ki nam ga daje papež, da bi nam uspelo razsrediščiti se (decentralizacija): iskati druga gledišča, ki dajejo razgled na druge poudarke in nam pomagajo

razbirati stvarnost onkraj nas samih. Izziv za redovniško življenje danes je v tem: misliti in živeti razsrediščeno od našega načina gledanja stvarnosti, ko smo preveč samozavestni, sedimo v zagotovljenih ustanovah in se ubadamo s strukturiranim delom, ki nam daje zadovoljstvo. Ali ni v tem že neko merilo pomenljivosti, ko razmišljamo o prenavljanju naše družbe, ki more odstirati nova obzorja nad našimi strukturami? Ni se lahko odstraniti iz središča pozornosti, a je to nujno narediti, če hočemo še naprej ostati zvesti Božjemu klicu.

Dragi sobratje,

v teh dneh smo zaznavali vetje Duha, ki »vse dela novo« (Apd 21,5). Sedaj je nastopil trenutek, da usmeritve, ki nam jih za pot predlaga naš vrhovni zbor, začnemo konkretno uresničevati. Gnani z močjo Svetega Duha in razsvetljeni z njegovo lučjo želimo »odrinuti na globoko« (Lk 5,4), želimo pluti proti globljim vodam v našem posvečenem življenju ter v mladinskem poslanstvu in poslanstvu med ljudskimi sloji. Slutimo nujnost, da bi drzno oznanjali osvobajajoči evangelij Jezusa Kristusa, veselo vest za male in uboge. In ko bo kdo videl našo predanost in veselje in nas vprašal, »zakaj to počnemo«, v vsej svobodi odgovorimo, da Bog napolnjuje naše bivanje, da nas njegova velika ljubezen nagovarja in v nas kriči, da bi mladi »imeli življenje in bi ga imeli v obilju« (Jn 10,10).

Rim, 12. aprila 2014

NAGOVOR VRHOVNEGA PREDSTOJNIKA GOSPODA ÁNGELA FERNÁNDEZA ARTIMEJA OB SKLEPU 27. VRHOVNEGA ZBORA

27. VRHOVNI ZBOR: PRILOŽNOST, DA BI BOLJ PRIPADALI BOGU, SOBRATOM IN MLADIM

»Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete ničesar storiti. V tem je poveličan moj Oče, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci« (Jn 15,5.8).

Dragi sobratje, s tem mojim prispevkom in s sklepnim pozdravom, ki si ga bomo izmenjali, končujemo 27. vrhovni zbor, zares pravi čas milosti in navzočnosti Duha.

Verjamem, da smo uresničili tisto, kar nakazujejo naše konstitucije. To je bil posebno pomemben čas, neko »znamenje edinosti Družbe v njeni različnosti« (K 146), v katerem smo med zares bratskim srečanjem dokončali skupnostno razglabljanje, ki nam bo pomagalo, da bomo ostali zvesti evangeliju in karizmi našega ustanovitelja ter dovezetni za potrebe časov in krajev (prim. K 146).

Na teh skromnih straneh, ki jih namenjam sobratom zborovalcem in vsem sobratom Družbe, nameravam predstaviti nekatere točke, ki se mi zdijo posebno pomembne in ki lahko spremljajo razglabljanje in vsrkavanje tistega, kar je osrednje: tisto, kar vrhovni zbor podarja vsej Družbi kot sad dela, razglabljanja in podeljenega življenja med njegovim potekom.

1. Kratek pregled raznih postaj 27. vrhovnega zbora

Sedem tednov, ki smo jih preživeli kot vrhovni zbor, je bilo zaznamovanih z raznimi trenutki, ki so mu dali lasten značaj in so nam pomagali napraviti poglobljeno pot.

Ta naš zbor smo začeli v Turinu in okolici, z osebnim in skupnostnim romanjem na kraj našega rojstva: Becchi. Z velikim uvidom je vrhovni predstojnik, gospod Pascual Chávez, predlagal, da začnemo pot s to ikono, ki

nam je tako všeč: »Vsi, glede na našo naravo kot salezijanci, smo rojeni v Becchih. Šlo je torej za vrnitev na kraj našega rojstva, ne le tistega don Boskovega. Tedaj se je naše salezijansko srce počutilo brez dvoma obdano s tistim zgodovinskoduhovnim ozračjem. Kraji kot Becchi, Colle Don Bosco, Valdocco (kapela Pinardi, cerkev sv. Frančiška Saleškega in bazilika Marije Pomočnice ...), Valsalice, svetišče Marije Tolažnice in cerkev sv. Janeza Evangelista ..., so bili okolja, ki so nas močno nagovorila, v lepem ozračju premišljevanja, molitve in bratstva. Začeli smo se spoznavati bolj in bolje in polagati temelje tistega, kar je bila prav posebna poteza našega 27. vrhovnega zbora: neka globoka izkušnja občestva in bratstva, čeprav v različnosti in vesoljnosti naše Družbe. Mnogi izmed nas niso prispeli na ta »kraj rojstva« prvič, saj smo morda že prišli tja, a ta okoliščina je bila nabita z neko posebnostjo: tukaj in zdaj je bil vrhovni zbor. Nekateri sobratje so obiskali »Becche in naše svete kraje« prvič, za podoživetje duhovne in karizmatične izkušnje, kot kraja in priložnosti, da bi ostali bolj enotni in očarani od privlačnosti, ki jo don Boska vzbuja v vseh in še posebno v nas svojih sinovih. To so bili za vse brez dvoma dnevi, ki so se globoko dotaknili srca, saj Becchi in Valdocco ne pustita nikoli brezbriznega tistega, ki ima salezijansko srce.

Ko smo prišli v Rim, smo nekaj dni namenili predstavitvi in spoznavanju stanja Družbe, s poročilom vrhovnega predstojnika in s predstavitvijo raznih področij in pokrajin. Nato so nam izročili knjigo, ki predstavlja stanje Družbe in ki je sklenila ta tako dobro pripravljen oris, v katerem smo imeli predstavitev podatkov, statistike, ocene šestletnega programa z doseženimi cilji in zdaj zaznavnimi pomanjkljivostmi. Gotovo je bilo v veliko pomoč spoznati in poglobiti to poročilo, da bi se zavedeli resničnosti naše Družbe z njeno svetlo in temno stranjo in z gotovostjo, da smo Družba vsi in vsi ji dajemo življenje in svetlobo ali jo omejujemo z našimi pomanjkljivostmi. Poročilo nam je zares pomagalo, da smo se z večjo natančnostjo osredinili na nadaljnjih približevanjih temi, ki nas je čakala kot jedro 27. vrhovnega zbora.

Menim, da ne pretiram, če rečem, da so nas dnevi duhovnih vaj od prvega trenutka umestili v posebno okolje.

Večkrat smo izrazili prepričanje, v tistih dneh in v naslednjih tednih, da smo doživljali veliko trenutkov v okviru vere, upanja in navzočnosti Duha. V tem smislu smo doživljali duhovne vaje, osredinjene na razlagi tistega, kar nam je povedala Božja beseda, s pozornim molkom, z mnogimi osebnimi in skupnostnimi trenutki molitve, z dobro pripravljenim obhajanjem evharistije in enkratnim obhajanjem sprave, v katerega smo se čutili veselo vključene. In vse to – zaokroženo v premišljevanjih, v

katerih smo bili povabljeni k pristnosti na temelju evangelija – nas je pripravljalo na tisto, kar smo potem doživeli in delali v naslednjih dneh. Imam vtis, da se je v nas na osebni in skupnostni ravni uresničilo duhovno in versko doživetje, ki je izražalo najboljše v nas. Ko občutimo prepustitev Božji ljubezni, ljubezni, ki je vedno zdravilna sama v sebi, napravi Duh tako, da se vsak človek pripravi dati najboljše, kar ima v sebi. In mislim, da je bila to življenjska drža, s katero smo začeli prava zborovska dela.

Prve tri tedne zborovskih del je označevala tista poglobitev v dela, ki nam je omogočila priti v stik z izzivom, ki nam ga je predstavil vrhovni predstojnik v pismu o sklicu: biti pričevalci evangelske korenitosti kot mistiki v Duhu, preroki bratstva in služabniki mladih. Delo po skupinah in prispevek na zboru nam je napravilo vtis, da imamo mnoge luči in tudi sence; radi bi, da nas ne bi ovirale biti v resnici to, o čemer smo sanjali: tista lepa izbira, ki smo jo napravili iz našega redovniškega posvečenega življenja kot Gospodovi učenci v don Boskovem slogu.

Med vrsticami sem v tistih prvih trenutkih mislil, da vidim neke vrste hrepenenje: da bi namreč mogel videti resničnost vsake skupnosti, vsake salezijanske navzočnosti, vsake inšpektorije in vse Družbe, res kakor telo, živo in polno pristnosti, telo, za katerega smo žalostni, kadar nam samim ali drugim ne uspe dati vrednosti, ki bi jo želeli, ali kadar ni tistih drž, lastnih tistemu, ki zares ljubi mlade, skrbi za njihovo življenje, daje življenje in daruje lastno življenje. Čutili smo željo, da bi leteli višje z resničnostjo, pristnostjo, korenitostjo, in včasih smo čutili, da letimo še zelo nizko.

Vrhovni predstojnik gospod Pascual Chávez nas je povabil, da bi gledali v daljo, z upajočim realizmom in srčnostjo, ko gre za predlaganje izzivov kot Družbi. V nadaljevanju so se zvrstili pogovori, razglabljanja in prispevki v dvorani, v glavnem v skladnosti s tem ozračjem. Še nekaj dodajam. Sad našega zbora ne more biti samo v iskanju novosti. Moč tega 27. VZ prihaja v prvi vrsti z osebnim spreobrnjenjem ter preoblikovanjem duha in miselnosti vseh navzočih; prihaja po naši sposobnosti za navduševanje naših sobratov in za sporočanje vesele novice o tem, kar smo videli in slišali, o tem, kar smo sanjali in si podelili, ter o bratstvu, ki smo ga živeli v teh tednih. Vse to v upanju, da smo sposobni roditi življenje in vzbuditi željo, da bi se v inšpektorijah s pravim pogumom lotili tega novega trenutka naše Družbe in našega življenja; novega trenutka evangelizacije in ljubezni do mladih.

S posebnim spremljanjem v razločevanju, ki ga je vodil P. José Rey García

Paredes, smo začeli teden, ki naj bi nas privedel do izvolitve novega vrhovnega predstojnika in vrhovnega sveta.

Veliko tistega, kar je bilo povedano glede romanja v salezijanske svete kraje in duhovnih vaj, se je uresničilo v tem tednu. Vsak izmed nas ga je živel z lastno občutljivostjo in z zelo osebnimi odmevi, a upal bi si reči, da največji del nas čuti, da je bil teden iskanja boljšega z vidika vere: raziskovanje v vesti, v svobodi in resnici. Menim, da nisem edini, ki pravim, da je bilo uspešno tisto, kar je bilo potrjeno kot metodologija v izbiranju svetovalcev področij. Mogoče je, da nam bo nadaljnja poglobitev na prihodnjem zboru prinesla malo več izboljšanja metode, morda z razširitvijo v razločevanju tudi za izvolitev vrhovnega predstojnika, njegovega vikarja in področnih svetovalcev.

Zato je teden označevala globoka izkušnja raziskovanja, v resnici, ki prihaja po Duhu, in tudi iskrena hvaležnost do tistih, ki so sprejemali novo odgovornost, in še bolj do sobratov, ki so sklenili svojih šest ali več let služenja, začeni pri vrhovnem predstojniku gospodu Pascualu Chávezu, njegovem vikarju gospodu Adrianu Bregolinu in drugih članih vrhovnega sveta. Oni so dali v teh letih najboljši del samih sebe s predanostjo brez meja v blagor Družbe in poslanstva. Ganjeno ploskanje, kakor ob zadnjem nagovoru vrhovnega predstojnika gospoda Pascuala Cháveza za »lahko noč«, je bil jasen dokaz te globoke hvaležnosti.

V ponedeljek 31. marca smo prejeli pričakovan dar. Avdienca s papežem Frančiškom je zagotovo izpolnila pričakovanje najbolj zahtevnih. Papež nas je očaral s svojo bližino in preprostostjo, o kateri se toliko govori, tudi s svojo neposrednostjo in zaradi tiste odločitve, tako odobravane, da osebno pozdravi vsakega izmed članov našega zbora, ko mu je gospod Pascual Chávez predstavil vsakega sobrata in sem bil jaz ob njem kot priča tistega posebnega trenutka.

Vrh tega smo ponesli s seboj sporočilo papeža Frančiška, ki se za nas ne more omejiti v preprosto anekdoto. Nasprotno, to se ne bo zgodilo, kajti postaja del naših zborovskih sklepov, teh mojih sklepnih besed in tudi načrtovanja sklepov, ki se tičejo vrhovnega predstojnika, njegovega sveta in zborovalcev v njihovih inšpektorijah, ko se bodo vrnili vanje.

Papež nam je poudaril razne zelo pomembne stvari, od katerih nekatere preprosto naštejemo tu in druge bom razvil na naslednjih straneh:

- »Treba je mlade pripravljati, da bodo delali v družbi v duhu evangelija kot ustvarjalci pravičnosti in miru in v Cerkvi živeli kot vodilni.«
- »Imejte vedno pred seboj don Boska in mlade; don Boska z nje-

govim geslom Daj mi duše, drugo vzemi. On je utrjeval ta načrt z drugima dvema prvinama: delo in zmernost.«

- »Uboštvo don Boska in matere Marjete naj navdihne vsakemu salezijancu in vsaki vaši skupnosti bistveno in strogo življenje, bližino revnim, preglednost in odgovornost v upravljanju dobrin.«
- »Iti naproti obrobnim mladim zahteva srčnost, zrelost in veliko molitve. Na to delo morajo biti poslani najboljši! Najboljši!«
- »Hvala Bogu, vi ne živite in ne delate kot samotni posamezniki, temveč kot skupnost; zahvaljujte se Bogu za to.«
- »Apostolski poklici so navadno sad dobre mladinske pastorage. Skrb za poklice zahteva posebne pozornosti.«

2. Ključni razlage za razglabljanje o 27. vrhovnem zboru

2.1. Kakor don Bosko, vključeni v Božjo zgodbo

»Z redovniško izpovedjo darujemo sami sebe Bogu, da bi hodili za Kristusom in z njim gradili Kraljestvo« (K 3). V našem zborovskem dokumentu priznavamo, da, kolikor čas, v katerem živimo, ni tak, da bi olajšal odprtost za transcendenco, imamo mi željo tako osebno kakor skupnostno, da bi v našem življenju dali prvo mesto Bogu, spodbujeni s salezijansko svetostjo in z žejo po pristnosti mladih. K temu nas je povabil papež, ko nam je na začetku rekel: »Kadar se namenimo delati v blagor duš, premagamo skušnjavo svetne duhovnosti, ne iščemo drugega kakor le Boga in njegovo kraljestvo.« To je bila don Boskova velika gotovost in ljubezen, da se je videl popolnoma vključenega v Božjo zgodbo in s prepustitvijo njemu je prišel do drznosti.

Ta transcendentna razsežnost nam zagotavlja, da je vse naše življenje vključeno v Božjo zgodbo in da ima on prvo mesto v našem življenju; v tem najdemo našo moč, ko se uresniči, in je tudi kraj, kjer odkrivamo našo krhkost.

Poklicani smo znova privedi naše srce, naš um in vse naše moči k začetku in k »virom«, k prvi ljubezni, tisti, v kateri smo doživljali veselje, ko smo začutili pogled Gospod Jezusa in zaradi česar smo rekli »da«. Prvo mesto Bogu hočemo živeti v vsakdanji kontemplaciji navadnega življenja v hoji za Kristusom.

Kakor sem predhodno svetoval, se mora tu uresničiti naše največje spreobrnjenje. Gotovo srečamo mnoge sobrate, ki so zgledni s tega vidika, toda ko nas je toliko vrhovnih predstojnikov opominjalo na to šibkost,

pomeni, da gre za nekaj, kar moramo vzeti veliko bolj zares (naj navedem zadnje: E. Viganò, J. E. Vecchi, P. Chávez). 27. vrhovni zbor nas vabi, da obrnemo to usmerjenost. Bilo bi zares skrb vzbujajoče, če bi kdo prišel do mnenja, da je šibkost, ki jo ugotavljamo, da bi dajali prvo mesto Bogu, svojstvena prvina naše salezijanske DNK. Ni tako! Ni bilo tako pri don Bosku, ki je prav nasprotno živel korenito vključen v Božjo zgodbo. Zato je tudi za nas – ne bolj ne manj – osrednja točka našega spreobrnjenja tista, ki nas bo privedla do večje korenitosti za Kraljestvo.

2.2. Bratstvo, ki je nezadržno preroško

»Apostolsko poslanstvo, bratska skupnost in življenje po evangeljskih svetih so neločljive prvine našega posvečenega življenja« (K 3).

V raznih trenutkih zborovskega občestva smo izrazili naše prepričanje, da je bratstvo, živeto kot skupnost, eden od načinov za izkušnjo Boga, za doživljanje mistike bratstva, v svetu, v katerem so včasih človeška razmerja porušena. »Bratstvo, ki ga živimo v skupnosti, sestavljeno iz sprejemanja, spoštovanja, medsebojne pomoči, razumevanja, vljudnosti, odpuščanja in veselja, daje pričevanje počlovečujoči moči evangelija«, nam je dejal papež Frančišek.

To je drugi ključ za razlago ne le zborovskega dokumenta, temveč predvsem našega življenja in njegove preнове, ki jo opravljamo in jo hočemo nadaljevati. Mladi potrebujejo, da smo si mi zares bratje. Bratje, ki s preprostostjo in družinskim duhom, lastnim za don Boska, živijo pristno bratstvo, katero, čeprav niso odsotne vsakdanje težave, raste in se očičuje v veri ter je tako »kontrakulturno« in privlačno, kakor predlaga evangelij.

V preroškosti zares doživetega bratstva v vsakdanji preprostosti imamo veliko priložnost preнове in rasti.

To bo nemalokrat predpostavljalo spremembo miselnosti. Z gotovo pogostostjo, v vseh poglobitvinih točkah, kjer deluje naša Družba, smo v nevarnosti, da bi žrtvovali skupnost, bratstvo in včasih celo občestvo, za delo, dejavnost ali preprosto za aktivizem. Zato naše konstitucije s preventivno pedagogiko zatrjujejo, da so neločljive tri prvine posvečenja. Kadar je ena od njih šibka ali brez osnove, ne moremo govoriti o posvečenju v don Boskovi karizmi; bo neka druga resničnost, a ne salezijanska.

2.3. Zelo salezijanska korenitost: »delo in zmernost«

»V delu in zmernosti bo naša Družba cvetela« (K 18). To je nam zelo znan dvočlenik, ki ga je gospod Viganò v svojih razmišljanjih o milosti enosti

opredelil kot neločljivega. To sta dve orožji, s katerima nam bo uspelo premagati vse, je zapisal don Bosko« (GVS 413,43). Papež se je tudi ozrl na ta dvočlenik v svojih besedah med avdienco, medtem ko nas je spodbujal k tej obveznosti: »Zmernost je smisel za mero, biti zadovoljen in preprost. Uboštvo don Boska in matere Marjete naj navdihne vsakemu salezijancu in vsaki vaši skupnosti bistveno in strogo življenje, bližino revnim, preglednost in odgovornost v upravljanju dobrin.«

Med zborovskim razglabljanjem smo dali razna pojasnila glede tega. Zelo jasen je nauk, ki nam ga je zapustil gospod Pascual Chávez o tem dvočleniku v sklicu 27. VZ, ki ga moremo brati enako pri E. Vecchiju in E. Viganòju. Ne manjka nam osvetlitev glede tega. Menim, da izziv prihaja iz življenja, in četudi je res, da v mnogih delih Družbe imamo navzočnosti, ki imajo kot prednostno nalogo zadnje, najbolj revne, izključene, je prav tako gotovo, da je sijaj tega pričevanja poln, če naš način življenja označuje zmernost, strogost in tudi uboštvo. Nedvomno ima primerjava s to resničnostjo, ki smo jo izpovedali [pri zaobljubah], mesto v osebni vesti vsakogar, toda moramo si skupnostno pomagati med tem šestletjem. Povabljeni smo napraviti tako, da bo pričevanje uboštva in zmernosti bolj očitno, kjer še ni. Kakršnokoli dogajanje, napredek in obrat, ki ga bodo uresničile razne inšpektorije v tej smeri, bo znamenje pristnosti in dejanskosti v evangelijski korenitosti, ki jo predlagamo.

2.4. Služabniki mladih, gospodarji ničesar in nikogar

»Naš poklic je zaznamovan s posebnim Božjim darom, s prednostno ljubeznijo do mladih: 'Dovolj je, da ste mladi, pa vas imam močno rad.' Ta dobrohotnost, izraz pastoralne ljubezni, daje pečat vsemu našemu življenju« (K 14).

Z don Boskom sledimo gospodu Jezusu, ki je postavil v sredo otroka, ko so ga vprašali, kdo je najbolj pomemben za Kraljestvo. Mi don Boskovi salezijanci, ki smo bili nošeni v Becchih kakor on in rojeni v Valdoccu, smo darovali naše življenje Očetu, da bi nas on posvetil za namen, da bi živeli za mlade. Kakor smo rekli v zborovskem dokumentu, so mladi »naš goreči grm« (prim. 2 Mz 3,2sl.). Po njih nam Bog govori in nas pričakuje v njih. Oni so utemeljitev našega življenja; kot salezijanci-vzgojitelji-pastirji mladih. Kako bi mogli ostati na pol poti? Kako bi se mogli darovati njim samo za kak trenutek, kakor da bi šlo za delovni dan? Ali bolje: kako bi mogli ostati mirni, ko v naši četrti, področju, mestu so mladi, prizadeti od revščine, osamljenosti, družinskega nasilja, napadalnosti, ki jih obvladuje ...? Povabljeni smo, da bi jim posodili glas, ki ga oni v teh okoliščinah nimajo, poklicani, da bi jim ponudili prijateljstvo, pomoč,

sprejem, navzočnost odraslega, ki jih ima rad, ki od njih hoče samo, da bi bili srečni »tu in v večnosti«. Biti prijatelji, bratje, vzgojitelji in očetje, ki hočejo samo, da bi imeli vodilno vlogo in da bi bili gospodarji lastnega življenja ... S tega vidika je samo mogoče biti služabnik, ne pa gospodar, »avtoriteta« ...

3. Kam usmeriti naše prihodnje izbire po 27. vrhovnem zboru

Kakor je lahko razumeti v prispevku, kakor je ta, nimam namena svetovati vseh izbir, ki jih bomo mogli udejanjiti po zboru. Kar smo na njem doživeli, obširna razglabljanja, ki smo jih podelili, in študij, ki smo ga opravili o stanju Družbe, nam dovoljujejo zaslutiti nekatera pota, ki se mi zdijo neodpovedljiva in prednostna. Inšpektorije bodo zagotovo napravile kakšno drugo primerno izbiro v svojem posebnem okolju, vedno v okviru 27. vrhovnega zbora.

Podajam le pregled tistih, ki se mi zdijo prednostne in splošne. V nadaljevanju bodo vrhovni svet z dolžnim načrtovanjem in inšpektorije s svojimi načrti mogli označiti primerno pot za nadaljevanje po vsem salezijanskem svetu.

3.1. Poznanje, študij in sprejemanje 27. vrhovnega zbora

V nekaterih prvih posegih v dvorani je bila izražena zaskrbljenost, tako kot pri delu komisij, da ne bi pripravili sklepnega dokumenta, ki bi mu bilo namenjeno pristati v knjižnici, brez vpliva na prenovo. Da bi premostili ta strah, menim, da mora biti prvi korak obveznost nas vseh, da bi našli načine in duhovno metodo – nekaj drugačnega od preprostega preišljenega ravnanja, ki bi pospeševali poznanje tega, kar 27. VZ nudi vsej Družbi. Nato pa vas vabim, da bi iskali primeren način, da bi prišli do osebne in skupnostne usvojitve in tudi spreobrnjenja (če nam ga Duh podeli). Samo ta usvojitev in spreobrnjenje bo rodilo novo življenje.

Menim, da bi bilo napačno misliti, da bomo pospešili poznanje 27. VZ pri sobratih na eni duhovni obnovi ali na enem srečanju ob koncu tedna, in cilj bi bil dosežen. Zato predlagam, da posvetimo vsaj ta prva tri leta branju, razglabljanju, preišljevanju in da ga napravimo za predmet naših krajevnih in inšpektorialnih načrtovanj in raznih načrtov animiranja in vodenja inšpektorij; na prihodnjem inšpektorialnem zboru ga bomo preverili (na tako imenovanem vmesnem inšpektorialnem zboru) in videli, kakšne sadove prinaša.

3.2. Globina notranjega življenja: pričevalci Boga življenja

Kakor sem dejal na prejšnjih straneh, menim, da moramo priznati, da v Družbi, če govorimo na splošno, globina notranjega življenja ni naša močna točka. Zavračam, kakor sem razlagal, da bi predpostavljali, da gre za nekaj, kar pripada naši salezijanski DNK, kajti don Bosko ni bil tak in toliko manj želi kaj takega. Priznavajoč to slabost (ki so jo prejšnji vrhovni predstojniki obširno razlagali, tako kot nekateri vrhovni zbori) in s pomočjo Duha moramo najti moč, da bomo obrnili to usmerjenost. Zahteva se pristno spreobrnjenje k evangeljski korenitosti, ki se dotika uma in srca. Ko nas je papež Janez Pavel II., obračajoč se na posvečeno življenje, prosi, da naj bo duhovno življenje »na prvem mestu«, nas ne usmerja h kakemu čudnemu spiritualizmu, temveč k tisti globini življenja, ki nas sočasno napravlja bratske in velikodušne v našem darovanju drugim, poslanstvu in še posebno najbolj revnim, da bi napravili tako zares privlačno našo izbiro življenja.

Ta globina življenja, ta pristnost, ta evangeljska korenitost, ta pot posvečenja »je najdragocenejši dar, ki ga lahko dajemo mladim« (K 25). Dejstvo je, da don Boska v njegovi koreniti posebni ljubezni za mlade ne moremo razložiti brez Jezusa Kristusa. »V hoji za Kristusom najdemo studenec, vrelec njegove izvirnosti in življenjske moči. To je začetni dar od zgoraj, prva don Boskova karizma« (E. Viganò, GVS 290,16).

Zato si upam predlagati, da bi vsaka skupnost lahko »rekla sama sebi« resnično in kot sad 27. VZ, kaj misli in kaj predlaga, da bi se moglo zaznati, kaj pomeni »postaviti Boga na prvo mesto« v njeni biti salezijanske skupnosti, ki jo sklicuje Gospod in ki se ne samo zbira, ampak ki živi v njegovem imenu.

3.3. Skrbimo za nas, za naše brate in naše skupnosti

»Zato se zbiramo v skupnostih, v katerih se imamo radi, tako da si vse delimo v družinskem duhu in gradimo občestvo oseb« (K 49).

Za nas salezijance skupnostno življenje, »občestvo skupnega življenja«, ni le priložnost, način organiziranja in sredstvo, da smo bolj učinkoviti v dejavnosti. Za nas je pristno bratstvo, ki ga živimo v občestvu oseb, bistveno in ustanovno; je ena od treh neločljivih prvin, o katerih govori navedeni 3. člen naših konstitucij.

In zaradi moči pričevanja, ki ga ima evangeljsko bratstvo, vabim vse, da bi nam prišlo zares v zavest, da moramo poskrbeti sami zase, da se bomo počutili dobro in da bomo poklicno v formi, in moramo poskrbeti za naše sobrate v skupnosti z držo pravega »sprejemanja, spoštovanja, medseboj-

ne pomoči, sočutja, vljudnosti, odpuščanja in veselja« (papež Frančišek pri avdienci). Živeti pravo bratsko ljubezen, skratka, ki sprejema in vključuje razlike, se bojuje proti osamelosti in osamitvi; za to moramo poskrbeti v naših skupnostih in inšpektorijah.

Naslednje sem poskušal razložiti na prejšnjih straneh. Pogosto žrtvuje-mo skupnostno življenje, možnosti in skupnostne trenutke za delo. Taka stvar nam ob koncu dá plačati previsoko ceno, strahovito žalostno. Zato prosim vsako inšpektorijo, da zares preuči in se potru-di, da poskrbi za naše skupnosti, da jih okrepi, da zagotovi trdnost s človeško kakovostjo in s številom sobratov, tudi za ceno, da nekatere navzočnosti ne bodo mogle imeti redovniške skupnosti in napredovati v pomenljivosti in v novem orisu hiš in inšpektorij, tako kot se to zahteva od nas v teh zadnjih letih in pri raznih obiskih skupnostim (visita d'insieme) po pokrajinah. Gotovo, moramo premagati velike odpore, ki se rodijo iz navezanosti, iz let, preživetih v eni hiši, iz pritiskov same vzgojne skupnosti, četrti ali združenj občanov, in celo iz krajevnih in področnih oblasti ... toda pred-videne težave no morejo prizadeti naše jasnosti in tudi ne naše sposob-nosti, da ukrepamo s preudarno svobodo.

3.4. Dovolj je, da ste mladi, da vas imam rad

V dokumentih 26. VZ beremo, da vrnitev k mladim pomeni »iti na dvorišče«, in vemo, da gre ta pomen onstran fizičnega prostora. Pomeni biti z njimi in med njimi, srečevati jih v našem vsakdanjem življenju, poznati njihov svet, spodbujati njihovo vodilno vlogo, spremljati jih v prebujanju njihovega čuta za Boga in opogumljati jih, da bi živeli svoje bivanje, kakor ga je živel Gospod Jezus.

Kadar občudujemo don Boska v tistem, kar nam pripovedujejo njegovi poznavalci, in v očarljivosti, ki jo vzbuja on sam, nas prevzame moč njegove poklicne ljubezni do mladih. Gospod Ricceri v nekem svojem pismu opi-suje drobec, ki se mi zdi dragocen, ko pravi: »Posebna pastoralna ljubezen do dečkov in mladih se je pri don Bosku razodevala kot neke vrste 'strast', ali bolje, kot njegova 'nadpoklicanost', ki se ji je posvečal s premagova-njem vseh ovir in s puščanjem ob strani vsega tistega, kar je, četudi dobro, na neki način oviralo uresničitev« (GVS 284,31).

In posebna pastoralna ljubezen do mladih je postala največja globinska svobodna izbira njegovega življenja in je poslanstvo Družbe. Veliko bi mogli najti napisanega in raziskanega o tej don Boskovi resničnosti in tudi, kar so povedali naši vrhovni zbori. Zadnji med njimi, 26. VZ, naka-zuje razne orise delovanja te »vrnitve k mladim«.

O tej »vrnitvi k mladim« nismo govorili kot zborovsko občestvo in zato ne bi vedel, do kakšne mere je postala stvarnost v tem zadnjem šestletju, a gre za nekaj, kar bo vedno trajno pomembno. Zato vneto prosim vsako inšpektorijo in vse krajevne skupnosti, kot odgovor in na ravni animacije in vodstva vsake inšpektorije, da tam, kjer kak sobrat razpolaga z močjo ter z vzgojno in evangelizacijsko ljubeznijo, pristen poklic, da bi živel za mlade in med njimi, naj bo v katerem koli življenjskem obdobju, napravijo vse, kar je mogoče, da bo osvobojen drugih nalog in delovanja ter bo mogel narediti tisto, kar bi najboljšega morali znati napraviti za poklic: biti vzgojitelj-pastirji mladih. Vabim vas, da uresničimo in prenesemo v sklepe vodenja tisto, kar dobro poznamo kot sad salezijanskega dednega premoženja.

3.5. Kakor za don Boska: naša prednostna skrb so mladi, najbolj revni, zadnji, izključeni

Gospod Vecchi piše v nekem svojem pismu: »Revni mladi so bili in so še dar za salezijance. Vrnitev k njim nam bo pomagala ponovno dobiti osrednjo lastnost naše duhovnosti in našega pedagoškega dela: odnos prijateljstva, ki ustvarja vzajemnost in željo po rasti« (GVS 359,24). Očitno nihče ne more reči, da gospod Vecchi brani revščino; zaveda se, da na žalost revščina obstaja in so revni mladi; če smo z njimi in med njimi, so oni prvi, ki so nam v dobro, nas evangelizirajo in nam pomagajo zares živeti evangelij z don Boskovo karizmo. Upam si reči, da so revni mladi tisti, ki nas bodo rešili.

Biti služabniki mladih se uresničuje – kakor smo rekli na našem vrhovnem zboru – po opustitvi naših gotovosti, ne le življenja, temveč tudi pastoralne dejavnosti, da bi hodili naproti pastoralni 'v strmini', ki izhaja iz globokih potreb mladih in še posebno najbolj revnih. »Z delom za mlade srečujete svet mladinskega zavračanja. In to je strahotno!« (papež Frančišek na avdienci).

Zato si upam prositi, da »s pogumom, zrelostjo in veliko molitve«, s katero smo poslani k najbolj izključeni mladini, poskušamo v vsaki inšpektoriji znova ugotoviti, kje moramo ostati, kam moramo iti in od kod lahko odidemo ... Najbolj potrebni mladi nas kličejo s svojim vpitjem in svojim krikom bolečine. Na svoj način kličejo nas. To naj se pokaže na področju razglabljanja v vsaki inšpektoriji v tem šestletju, da bi v luči 27. VZ in naše izbire bili služabniki mladih ... na obrobjih, prišli do odločitev inšpektorialnega vodenja, vedno v dialogu s sobrati, ki naj uresničijo tisto, kar vas prosim s pogumom, zrelostjo in globokim pogledom vere. Ne bojmo se v tem biti preroki.

3.6. Evangelizatorji mladih, tovariši s poti, s pogumom jim predlagamo izzive

Šesti člen naših konstitucij v jedru vsebuje vse bogastvo našega poslanstva za karizmo, ki nam je zaupana: »Zvesti nalagam, ki nam jih je izročil don Bosko, smo oznanjevalci evangelija mladim, zlasti najrevnejšim; posebno skrb namenjam apostolskim poklicem; smo vzgojitelji vere med preprostim ljudstvom, predvsem z družbenim obveščanjem in oznanjamo evangelij ljudstvom, ki ga ne poznajo« (K 6). To je in bo še naprej naš velik izziv, kajti tudi v najbolj uspelih primerih lahko vedno naredimo več, ne bomo nikoli naredili dovolj in pogosto nam bo dano ugotavljati, da smo ostali na pol poti.

Don Bosko je naš veliki vzornik pri tem, kako »znati narediti« s salezijanskim srcem v vzgoji in evangelizaciji mladih. Njegovi mladi so bili prepričani, da jih je don Bosko imel rad in želel njihov blagor, tako v tem življenju kot v večnosti. Zato so sprejemali njegovo ponudbo poznanstva in prijateljstva z Gospodom. Kot vzgojitelji moramo znati biti z mladim in ga spremljati v njegovi resničnosti in določeni okoliščini, v njegovem osebni poteku dozorevanja. Kot evangelizatorji imamo za cilj spremljati mlade, da bi se v svobodi mogli srečati z Gospodom Jezusom.

Zato, dragi sobratje, čeprav v teh kratkih vrsticah ne morem pozabiti poudariti te točke kot bistvene: smo evangelizatorji mladih in kot Družba, kot inšpektorialne in določene krajevne skupnosti moramo živeti in rasti v pravi posebni pastoralni ljubezni do mladih. V tem nam bo zelo težko uspelo, če ne damo prednosti in nujnosti oznanjevanju Gospoda Jezusa mladim, obenem pa, če smo jih sposobni spremljati v njihovi resničnosti življenja. Naša močna točka bi morala biti: spremljati vsakega mladega v njegovi okoliščini, toda pogosto je to naloga, ki jo prepuščamo drugim ali pravimo, da je ne znamo opravljati. V tem spremljanju je življenjsko pomembno uvajati v poklicno kulturo, o kateri smo toliko govorili. Ni nam še uspelo. Navadno se je ustrašimo ali jo onesposobimo s »samoopravičevanjem«, kajti ne verjamemo, da moramo uporabiti »ribiško palico«. Če mislimo zares tako in »prodajamo tako usmerjenost«, ubijamo nekaj, kar je zelo naše in pripada naši karizmi: sposobnost spremljanja vsakega mladostnika, vsakega mladega v njegovem osebni iskanju, v njegovih izzivih, v njegovih vprašanjih o življenju in v njegovih izbirah življenja. Nekaj, kar je očarljivo v našem salezijanskem poklicu, puščamo ob strani ali v rokah drugih ... ali nikogar. Zato želim prositi vsako inšpektorijo, da nameni najbolj sposobne sobrate za mladinsko in poklicno pastoralo, z resničnimi ponudbami evangelizacije in z izvajanjem rednih itinerarijev za vzgojo v veri; pri tem gre dajati prednost pozornosti osebi in oseb-

nem spremljanju le-te; predlagati jim pogumne izzive v razločevanju njihovega načrta življenja, s prav tako pogumnimi predlogi za vsako obliko poklica v Cerkvi, tudi za salezijanski poklic v njegovih raznih oblikah in vključujoč vso skupnost.

Upamo, da se ne bo zgodilo, kar je ugotavljal 23. VZ – ena od najbolj bleščečih vizij našega zborovskega nauka o vzgoji mladih za vero –, ko pravi, da na tej poti, ki sem jo omenil, lahko pride do trenutka zapustitve, »ne samo zaradi težav, ki jih pomeni vera, temveč zaradi manjkajoče pozornosti vzgojiteljev, bolj zaskrbljenih za stvari kakor za bratsko spremljanje dialoga med mladim in Bogom« (23. VZ 137).

3.7. Z laiki pri neodložljivem podeljenem poslanstvu

V našem zborovskem razglabljanju smo ugotovili večjo vlogo laikov, ki jo spodbuja soodgovornost in podeljeno poslanstvo v vzgojno-pastoralni skupnosti. Že pred osemnajstimi leti, na 24. VZ – da ne sežemo po prejšnjem nauku – so prosili vrhovnega predstojnika in njegov svet, da bi predstavil pobude in izkušnje glede sodelovanja med SDB in laiki (24. VZ 127). In v zborovskem razglabljanju se je priznavalo, »da pot vključevanja prinaša občestvo duha ter da itinerarij soodgovornosti privede k podelitvi salezijanskega poslanstva. Občestvo in soudeležba, vključevanje in soodgovornost sta dve plati iste medalje« (24. VZ 22).

V našem načinu gledanja na podeljeno poslanstvo smo napredovali. Pascual Chávez nam je večkrat pokazal kot sad razglabljanja o tej temi, da si s sedanjim pogledom in teološko vizijo ne moremo predstavljati salezijanskega poslanstva brez laikov, ker je tudi življenjskega pomena za našo karizmo njihov prispevek. Sam pa dodajam tole, dragi sobratje: Naše podeljeno poslanstvo med SDB in laiki ni več na izbiri – čeprav bi kdo mislil še tako –, in to zato, ker salezijansko poslanstvo v sedanjem svetu to vztrajno zahteva. Res je, da imamo v Družbi različne »hitrosti« v inšpektorijah in v odnosih med njimi, toda podeljeno poslanstvo med laiki in SDB, razglabljanje o tem poslanstvu, postopek spreobrnjenja pri naših sobratih je v tem pogledu neodpovedljiv. Zato si upam prositi vsako inšpektorijo, da naj se v tem prvem triletju po 27. VZ uresniči udejanjenje projekta in načrta za podeljeno poslanstvo, ki ga pospešujemo med SDB in laiki – kjer je že resničnost – ali študij inšpektorialne skupnosti ter stvarnega projekta in načrta za razvijanje v letih, ki potekajo do prihodnjega vrhovnega zbora.

3.8. Misijoni »ad gentes«, Načrt Evropa in dvestoletnica

Ne bom razvijal teh tem. Hočem samo poudariti dejstvo, da ne gre za pozabljivost, temveč prav nasprotno, za tri resničnosti, ki imajo v načrtovanju šestletja že svoje mesto. Zadnji dve: Načrt Evropa in Dvestoletnica že potekata po njunem lastnem razvoju, ki ga moramo nadaljevati in varovati, in Misijonska dejavnost Družbe (»Missio ad Gentes«) bo dobila posebno pozornost, vedno uokvirjena v usklajevanje vseh področjih poslanstva, ki zajema mladinsko pastoralo, še posebno za najbolj revne, vzgojo ljudskih slojev, s pozorno skrbjo v družbenem obveščanju, in oznanjanje evangelija narodom, ki ga ne poznajo – Missio ad Gentes – (prim. K 6).

3.9. Hvala iz vsega srca

Ne moremo skleniti teh besed, ne da bi se ozrli na predhodnega vrhovnega predstojnika in na njegov svet.

Iz vsega srca hvala predragemu gospodu Pascualu, 9. don Boskovemu nasledniku, ki si bil naš vrhovni predstojnik v zadnjih dvanajstih letih, darujoč življenje, podarjajoč svoje življenje. Bil si oče in voditelj naše Družbe s spretnostjo in gotovostjo kot kak dober kapitan, ki zna najti prodor navkljub meglam in stemnitvi po vsakem sončnem zahodu. Hvala, ker si bil oče za vso salezijansko družino, don Boskov naslednik za mlade na vseh straneh sveta. Hvala za tvoj bogat in trden nauk, hvala, da si vodil ladjo vse Družbe v dober pristan v tem dolgem obdobju dvanajstih let. Gospod naj te blagoslavlja in don Bosko nagradi vso tvojo predanost v njegovem imenu.

Za to sem popolnoma prepričan, da so te moje besede kot vrhovnega predstojnika tiste vsega zborovskega občestva 27. VZ, vseh sobratov Družbe in vse salezijanske družine, toliko mladih sveta, ki bi hoteli v tem trenutku imeti glas.

Prisrčna hvala, polna ljubezni tudi tvojemu vikarju in vsem članom vrhovnega sveta, ki so šest ali dvanajst let skrbno in z gorečnostjo opravljali vsako nalogo, ki jim jo je zaupala Družba (bodisi področje animacije kakor pokrajine sveta). V imenu vseh sobratov, salezijanske družine in mladih velika zahvala za tako veliko požrtvovalnost in predanost.

Sklenem s prošnjo Materi, naši Materi Pomočnici, ki jo v molitvi, ki nam jo je pripravil za ta zborovski dokument gospod Pascual, kličemo kot ženo, ki poslušá, mater nove skupnosti in služabnico ubogih. Naj nam ona s svojo priprošnjo izprosi dar Duha, da bomo imeli srce, ki bo bolj pripadalo Bogu, skupaj s sobrati, za mlade in med njimi.

Don Bosko naj nas vodi in spremlja, da bomo prenesli v življenje to, kar smo živeli, mislili in sanjali na tem 27. VZ. Naj napravi iz nas prave iskalce Boga (mistike), s srcem, podobnim njegovemu, brate, sposobne ljubiti tiste, ki nam jih Bog postavi na pot življenja (preroki bratstva), in resnične služabnike mladih s srcem Dobrega pastirja.

V Rimu, 12. aprila 2014

KRATICE

K	Konstitucije Družbe sv. Frančiška Saleškega
KUPŽDAŽ	Kongregacija za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja (<i>Congregatio pro Institutis vitae consecratae et Societatibus vitae apostolicae</i>)
PŽ	Posvečeno življenje (<i>Vita consecrata</i>), Cerkevni dokumenti 65
VE	Veselje evangelija (<i>Evangelii gaudium</i>), Cerkevni dokumenti 140
VPN	Vzgojno-pastoralni načrt
VPS	Vzgojno-pastoralna skupnost
VZ	vrhovni zbor

VSEBINSKO KAZALO

Predstavitev	5
PRIČEVALCI EVANGELJSKE KORENITOSTI: Delo in zmernost	11
UVOD	14
I. POSLUŠANJE	20
Kakor don Bosko v pogovoru z Gospodom.....	20
Hodimo skupaj v moči Duha.....	21
Z izkušnjo bratskega življenja kakor v Valdoccu.....	21
Dovzetni za načrtovanje in sodelovanje	22
Z izhodom na obrobja.....	24
Postajajoč preroška znamenja v službi mladih.....	25
II. RAZLAGA	26
Kakor don Bosko v pogovoru z Gospodom hodimo skupaj v moči Duha.....	26
Z izkušnjo bratskega življenja kakor v Valdoccu,	27
Z izhodom na obrobja, postajajoč preroška znamenja v službi mladih	30
III. POT	33
I. Cilji	33
II. Procesi in koraki.....	33
Kakor don Bosko, v pogovoru z Gospodom.....	33
Hodimo skupaj v moči Duha.....	33
Z izkušnjo bratskega življenja kakor v Valdoccu.....	34
Dovzetni za načrtovanje in sodelovanje	35
Z izhodom na obrobja.....	36
Postajajoč preroška znamenja v službi mladim	37
SKLEPI 27. VRHOVNEGA ZBORA	39
1. Trajanje službe vrhovnega predstojnika in članov vrhovnega sveta	41
2. Ponovna izvolitev vrhovnega predstojnika in članov vrhovnega sveta	41
3. Sestava vrhovnega sveta.....	41
4. Vikar vrhovnega predstojnika	41
5. Število in področja področnih svetovalcev.....	42
6. Naloge pokrajinskega svetovalca.....	42
7. Oblika volitev vrhovnega predstojnika	42
8. Oblika volitev vikarja vrhovnega predstojnika.....	42
9. Oblika volitev področnih svetovalcev	43
10. Oblika volitev pokrajinskih svetovalcev	43
11. Usklajevanje v vrhovnem svetu.....	43
12. Oblikovanje pokrajin Evrope in Bližnjega vzhoda.....	43
13. Izredna vizitacija	44

14.	„Visita di insieme“	44
15.	Ekonomska komisija	44
16.	Zastopstvo na vrhovnem zboru.....	44
17.	Osebję za salezijanske kraje.....	45
18.	Glasilo vrhovnega sveta, spletna stran.....	45
19.	Načrt animacije in vodenja vrhovnega predstojnika	45
PRILOGE	47
	Nagovor njegove svetosti papeęa Frančiška	49
	Poslanica vrhovnega zbora sobratom salezijancem	52
	Nagovor vrhovnega predstojnika Ángela Fernándeza Artimeja.....	56
KRATICE	70
VSEBINSKO KAZALO		71

